

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

“Açılımlar” da
devrimi durduramaz

• Günlük Olaylar
Tarafından
Sürüklenmemek
İçin

• Karargahta
Bir
Köstebek

• “Bu
Memleket
Bizim”
Mi?

• Gerçek
Özgürlükler
Sosyalizmle
Kazanılacak

• 6 Kasım'da
Meydanlarda!

6 KASIM'DA ALANLARDA

GÜNLÜK OLAYLAR TARAFINDAN SÜRÜKLENMEMEK İÇİN

İster burada olsun ister başka yerde, günlük olaylar tarafından sürüklenmek, günlük gelişmelerin egemenliğine girmek, reformizmin ve oportünizmin bir özelliğidir. Devrimci Marksizm ise günlük durum tarafından sürüklenmesine izin vermez. Emekçilerin günlük mücadeleleri sırasında onların temel ve uzak hedeflerini savunur. Kitleleri bütün gücüyle kurtuluş hedefine yönelir.

Günlük gelişmelere göre hareket etme, işçi sınıfı hareketinde çok önceleri, bu hareketin ilk bağımsız gelişme dönemlerinde ortaya çıkan oportünist bir eğilimdir. Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels, işçi sınıfının davranış çizgisini belirlemek için bu küçük burjuva anlayışa karşı mücadele yürütmek durumunda kaldılar. Emekçi sınıf içinde sosyalist bilimin yerleşmesi için gösterilen bu çabalara rağmen, oportünist akım, bilimi kendine göre yorumlayıp, kendi sınıfsal davranış biçimine göre bir yol çizmiştir. Günlük gelişmelerin egemenliği altında bir hareket tarzı oluşturmak, küçük burjuva hareketin sonraki yüzyılda temel davranış biçimi oldu. Günümüzde de dünyanın başka yerlerinde ve burada günlük olayların yönlendirmesiyle hareket etme, oportünist ve reformist hareketlerin en belirgin yönüdür.

İşçi sınıfının uzak ve temel istemlerinin yerine, güncel, öne çıkan istemleri günlük politikaların konusu yapanlar, burjuvaziyle uzlaşmacı bir dönem yaşadıkları sonra, çoğu burjuvazinin egemenliğine girdi.

İşçi sınıfının bağımsız sınıf çizgisinden uzaklaşan, devrimci hedefleri günlük başarılarla feda edenler, burjuva partisi olmaya doğru zorunlu bir evrime uğrarlar. Emperyalist ülkelerde yaşanan bu durum şimdi bu topraklarda yaşanıyor. İki sınıftan birinin, işçi sınıfıyla kapitalist sınıfın insanlığın geleceğini belirleyeceği bir süreçte, bu iki sınıfın savaşımı dışında üçüncü bir yol önerenlerin önerdikleri bu "üçüncü yol" ise özünde burjuva bir yoldur ve burjuvaziye hizmet eder.

Mücadelenin kitlesel boyutlar kazandığı dönemlerde, günlük gelişmelerin yoğunlaşmasıyla birlikte, kendiliğinden gelmecilik kitle hareketinde ağır basar. Büyük halk kitleleri içinde buldukları yaşam koşulları ve yükselen devrimci mücadelenin etkisiyle yığınlar halinde harekete geçerler. Harekete geçen kitleler içinde yer alan küçük burjuva unsurlar, işçi sınıfının temel devrimci sloganlarına karşılık, kurulu sistemi aşmayan kendi sloganlarını öne çıkarırlar. Bu sloganlar henüz bilinci devrimci bir bakış açısıyla

aydınlanmamış geniş emekçi kesimleri etkisine alır. Hatta bu etki öylesine bir durum yaratır ki, örgütlü devrimci güçleri bile devrimci çizgisinden uzaklaştırabilir. İşçi sınıfına devrimci politik bilinç taşıyan, onları devrime hazırlayan, iktidarı hedefleyen sloganlar yerini, kendiliğindencilige boyun eğmek demek olan küçük burjuva sloganlara bırakabiliyor. Devrimci kitleleri devrimci mücadele hedefinden saptıracağı için kitleleri saran bu kendiliğindenci küçük burjuva anlayışa karşı konulmalıdır.

Böylesi dönemlerde devrimci olmak, devrimci sloganları öne çıkararak devrimci emekçileri politik üstünlüğü ele geçirecek biçimde yönlendirerek günlük olayların bize müdahale etmesini boşa çıkarmak demektir. Çünkü, yalnızca devrimci sloganların belirlediği hedefler doğrultusunda verilen devrimci mücadele çizgisi işçi sınıfını tam olarak kurtuluşa götürebilir.

Devrimci Marksistler, halk kitlelerinin sisteme karşı olan bütün eylemlerinin içinde yer alırlar. Onlara politik olarak öncülük ederek mücadelelerine hız verirler. Ancak, günlük olayların kendilerine müdahale etmesine izin vermezler. Bu konuda şu doğru davranışa uygun hareket ederler: Günlük hareket içinde yer alınacak ama hareketi yönlendirecek şekilde davranılacak. Kitlelerin günlük eylemleri içinde yer almadan, onlara eylem içinde öncülük edilmeden devrime yönlendirilemezler. Fakat devrimci sloganlar, devrimci taktik ve devrimci strateji olmadan, devrimci bir politika olmadan kitleler burjuvazi ve küçük burjuvazinin ideolojik-politik etkisinden kurtulamaz ve iktidara yönlendirilemez.

Reformistler ve takipçileri oportünistler kendiliğindencilige boyun eğerek proletaryanın kurtuluş hedefini günlük başarılarla feda ederken; proletaryanın devrimci sınıf partisi kitle eylemlerinin içinde yer alarak emekçilere kurtuluş hedefini göstermiştir. Bu nedenle yalnızca Leninist Parti'nin politikası devrimci Marksist politikadır.

Günlük olaylar ve günlük değişim sadece sonuçtur ve belli ekonomik temel üzerinde ortaya çıkar. Süreç tarafından oradan oraya atılmamak için, esas olarak ekonomik temeli ve bu temel üzerinde yükselen toplumsal yapıyı dönüştürmeyi hedeflemeliyiz. Bu, her şeyden önce devrimci bir program sorunudur. Bu, devrimci programın uygulamalarının geleceğe bırakılması değil, günlük pratiğin konusu haline getirilmesi sorunudur.

Ekonomik mücadeleyle emekçilerin ekonomik kurtuluşu, yani tam kurtuluşu birbirine

karıştırılmamalı. Ekonomik mücadele sınıf mücadelesinin bir biçimidir ve varolan ekonomik-toplumsal sistemin çerçevesini aşmaz. İşçi sınıfının ekonomik kurtuluşu ise ancak varolan ekonomik çerçeve kırılarak ve aşılarak gerçekleştirilebilir. Ki, bu da yalnızca siyasi yolla gerçekleşir; yani siyasi iktidarın devrimci emekçilerin ellerine geçmesini gerektirir. Emekçi sınıf, eline geçirdiği siyasi iktidarı dayanarak sosyo-ekonomik yapıyı dönüştürür; tam kurtuluşu gerçekleştirir.

Devrimci program kitlelerin eylemleriyle somutlanır. Kitle eylemlerinin sonuç vermesi için bu eylemlerin kapitalist düzenin devrimci yoldan yıkılması hedefine bağlanması gerekir. Emekçi kitleler böylesine devrimci bir hedefe ancak devrimci misyonlarına uygun davranırlarsa varabilirler. Emekçi sınıfın davranış biçimi genel olarak şu şekilde özetlenebilir: Taktik (geçici) başarılar için stratejik (genel, temel) hedeflerden vazgeçmeme; günlük küçük başarılarla elini kolunu bağlama; tam ve kesin kurtuluş için savaş.

Emekçi hareketin eylemleri faşizm ve sermayeye karşı açık ve devrimci biçimler alırken kitleleri devrim hedefi ile alevlendirmek yerine onları günlük mücadelenin içinde boğmak konusunda reformistler ve oportünistler ile burjuva sendikacılar tam bir görüş birliği içinde. Küçük burjuva hareketin birçok yerde sendikacılarla anlaşması ve birbirine destek vermesi bir rastlantı değildir. Küçük burjuvazinin düşünce ve hareket biçiminin zorunlu bir sonucudur. Bir komünist bu uzlaşmacı küçük burjuva blokuna ne denli yakın olursa, bu yüzden devrimci proleter hareketten o denli uzak olur. Bizim bu konuda şimdiye kadar ki davranış biçimimiz şu olmuştur: Oportünist ve reformist hareketlere uzak devrimci proletaryaya daha yakın.

Küçük burjuva sosyalist hareketin, emekçi ve sömürülen kitleleri günlük istemlerin ayrıntıları içinde tutması, kapitalist çemberi aşamaya çağından, bu alan bu nedenle burjuvazi ile uzlaşma alanıdır. Egemen sınıf işbirliğini ve politik uzlaşmayı sağlamak için küçük burjuva hareket emekçi sınıf hareketini bilinçli olarak günlük mücadele ağı içinde tutmaya çalışır. Böylece devrimci mücadeleden uzak durarak kitleleri burjuvaziyle karşı karşıya getirmemiş olur.

Nesnel tarihi gelişmeler bir devrimi zorunlu olarak ne denli öne çıkarsa da ve bunun sonucu olarak kitlelerin teknelci sermayeye karşı mücadelesi devrimci biçimler olsa da uzlaşmacı küçük burjuva hareket öznel niyetlerle nesnel devrime karşı çıkar. Sınıf savaşımının değişen koşullarına ayak uydurmak; devrimci mücadelenin hızına ve yoğunluğuna kendilerini uyarlamak yerine; gelişmeyi kendi dar ve ılımlı çizgilerine uydurmaya çalışırlar, fakat bu çaba onların yıkımı ile sonuçlanır sadece.

Emekçileri devrimci hedeflerinden uzaklaştırarak, kitleleri günlük mücadele alanı içinde tutarak onlarla ne denli sıkı bağlar kurup "kitle-sel" bir duruma gelseler de emekçi sınıfın kurtuluş mücadelesinde bir güç olamazlar. Çünkü devrim yapacak güç devrimi hedefleyen devrimci kitlelerdir. Devrimi, devrimci bir programa dayanan, devrimci Marksistlerin öncülüğünde harekete geçen devrimci güçler zafere götürecektir.

C.DAĞLI

KARARGAHTA BİR KÖSTEBEK

Bir Amerikan fıkrasıyla başlayalım:

Üniversiteden bir ekip Amerikan toplumundaki ırkçılığı ölçmek için bir anket düzenler. Rastgele seçilmiş bin kişiye aynı soru yöneltilir:

- “Bir sabah uyandırdığımızda, ülkedeki bütün zencilerin ve berberlerin katledildiğini duysanız, ne düşünürdünüz?”

Yüzde doksandan fazlası aynı tepkiyi verir: “İyi de, niye berberler?”

İlk olarak Haziran ayında ortaya çıkan, Ekim sonunda ise bizzat Genel Kurmay karargahında görevli bir subayın ihbar mektubuyla yeniden gündeme düşen “eylem planında”, hükümete, Gülen cemaatine ve DTP’ye yönelik alınacak tedbirleri ve komplo tezgahlarını okuyanların yüzde doksanı, fıkradaki tepkiyi verdi: “İyi de niye hükümet ve Gülen Cemaati?” DTP’yi yıpratmak, gözden düşürmek, hatta mümkünse yok etmek, kendini Türk hissedenden her devlet görevlisi ve bizatihi sıradan vatandaşın kutsal ve tartışılmaz bir hakkıydı, ne de olsa! Yalnızca birkaç köşe yazarı, belgede yer alan “DTP’ye destek veren bölge halkına bu desteğin ağır bedellerinin gösterilmesi” anlamına gelen satırların kendilerini rahatsız ettiğini dile getirdiler. Ancak onlar da, bu sözün kağıt üzerinde kalmadığı, tersine onyıllardır hiç sektirilmeden yerine getirildiğini, bu amaçla onbinlerin kanının döklüğünü bir çırpıda unuttular.

Ama tarihi, her zaman sınıflar savaşı yazar, karargahlarda oluşturulan ıslak imzalı hareket planları değil.

Çok Kesme, Kel Çıkmasını

Şimdilerde tasfiye makası, askeri-sivil bürokrasinin en tepelerinde işliyor. Fakat berber öyle şaşkın ve aceleci ki, kesip attığı birkaç telin, kalanın bütün kelliğini ortaya çıkardığını farketmiyor.

“Barış elçileri”ni Silopi’den Amed’e kadar, önüne geçilmez bir coşkuyla karşılayan milyonların yarattığı büyük sarsıntı tek başına ele alındığında, devrimin başka büyük olayları yanında önemsiz görülebilir. Ancak, öyle bir konjonktürde, sınıflar mücadelesinin öyle bir denge noktasında gerçekleşti ki, pek çok şeyi altüst etmeye yetti. Doğrusu, öylesine bir noktadayız ki, bir eylemin kendi gücünden ya da amacından bağımsız, çok daha inanılmaz sonuçlar yarattığını görmek, artık bizi şaşırtmamalı. Önceden planlanmamış, tümüyle bir halkın bilincinden, umutlarından, zafere dair canlı sezgilerinden fıskırıp gelen bu eylemin, tekelci egemenliğin en tepesinde dayanılmaz sarsıntılara neden olması da şaşırtıcı değil.

Haklı olarak soruyor Deniz Baykal: “*bir kaç ay içinde bu iş, albaydan kuvvet komutanları sorunu haline nasıl geldi?*” Sorunun kendisi, başlı başına, sınıflar mücadelesinin hızla değişen dengelerinin, tekelci egemenliği nasıl derin bir sıkıntıya soktuğunun kanıtı sayılmalı.

Sınıflar mücadelesinde dengeleri bu denli altüst eden olay, Kürt halkının kendiliğinden, öncülere bu halka tam tersi bir hedef gösteriyor olsa da, zafere dair sezgi ve umutla ayağa kalkmasıdır. Bir halkın -hele ki ezilen ulustan bir halkın- öfkeyle isyan etmesi ile, zaferin yakını olduğuna dair umutla ayağa kalkması arasında koca bir tarihi dönem, bir dizi devrimci kalkışma ve en önemlisi devrimin muazzam bir güç birikimi yaşanması gereklidir. Bir kere daha altını çizerek tekrarlayalım: Halklar böyle bir umutla bir kez ayağa kalktı mı, orada artık egemenler son günlerini saymaya başlar. Kaldırımlarda, önce maddiyalar yuvarlanır, çok geçmeden de general şapkalı.

Çok değil birkaç ay içinde “ıslak imzalı belge” muammasını albaylar meselesinde kuvvet komutanları meselesine yükselten, Kürt

halkının büyük zafer provasıydı. Öncülük edenlerin amaç ve hedeflerinden bağımsız, bu olay, devrimin büyük ve önemli olaylarından biri olarak daha ilk günden, en tepeden en tabana tüm karşı-devrim cephesini alt-üst etmişti. Tehlikenin boyutunu somut olarak gören başbakan, “Sil baştan yaparız” diyordu. Muhalefet, “bir delik açtınız, tüm baraj yıkılıyor.” ifadelerini kullanıyordu. Sermayenin yeni yönetimine, açılım politikalarına karşı çıkanlar baştan bu yana, tam da bu tehlikeye parmak basmaktaydılar. Bu kesim temsilcilerine göre, devrimi nefes aldırılmaz bir baskı altında tutmaya devam etmek gerekliydi; devrimin karşısında esnemek emekçi yığınlarda tekelci egemenliğin zayıfladığına dair bir sezgi ve umut doğurabilirdi. Açılım politikasından yana olanlar ise, tekelci egemenliğin askeri, siyasi ve ideolojik tükenişini görüyor; sürgit katılık politikasının her şeyi biranda tuzla buz edeceğine inanıyor; burjuva egemenliğin ancak kısmi esnemeler sayesinde ayakta kalabileceğini ifade ediyorlardı.

Habur sınır kapısından Amed’e, iki gün ve üç gece boyunca milyonlarca yoksul emekçinin zafer provası niteliğindeki coşkunluğu, birinci gruptakilerin işaret ettiği tehlikeleri haklı çıkartmıştı. Nitekim, tavizsiz katılık politikasında direnenler pek çok devlet kurumunu harekete geçirmişlerdi, öyle ki söz konusu açılımı imkansız hale getirmeleri işten bile değildi. Hatta bu kesimler, Ergenekon tutuklularının serbest bırakılmasını yüksek sesle dile getirmeye başlamışlardı. Yani egemenler katında yeniler ile yenilenlerin yer değiştirmesi an meselesiydi.

İşte bu noktada hükümet açılımda frene bastığını açıkladı. Bir mola verilecekti, ancak bu mola, egemenler katında altüst olan dengeleri yeniden düzeltmek ve kartları yeniden dağıtmak içindi. Ne de olsa tekelci sermaye ve uluslararası efendileri, iktidarın, devrimin büyük baskısına karşı dayanabilmesi için, esnemekten başka bir yol kalmadığına çoktan kanaat getirmişti. Açılımdan geri dönüş, zafer havasının öncü rüzgarlarını ciğerlerine doldurmaya başlayan geniş emekçi yığınları, hırçın ve yıkıcı bir atılıma sevk edilebilirdi.

“Islak imzalı belge”, tozlanmaya bırakıldığı raftan böyle indi. Deniz Baykal’ın da ifade ettiği gibi, sorunu birden bire kuvvet komutanları seviyesine yükseltti. Daha düne kadar karargahın borazanı gibi çalışan köşe yazarları bile, Başbuğu istifaya davet ettiler. Hürriyet’in lümpen ağızlı, faşist zihniyetli yazarı Yılmaz Özdil, o hafta basında TSK’ya yöneltilen hakaretlerin bir dökümünü yaptı. Orada yer alan sözleri burada tekrarlamak, terbiye sınırlarımızı fena halde aşar. Ancak şu kesin, tarihin hiç bir döneminde TSK bu denli hakarete uğramamıştı. Sermaye sınıfı, kendi göz bebeği kurumu adeta topa tuttu. Bu, tekelci sermayenin esneme politikalarını “resmi politika” haline getirmekte direnenlere karşı yönelen en ciddi, en önemli gözdağıydı. Felç eden bir gözdağı. Şu duruma bir bakın: Genelkurmay bugüne dek kendini dışarıya karşı koruma altına alabilen bir kale sanıyordu. Yalnızca dışarıdan bir dinleme ile deşifre edilebilecek bir kale. Bu yüzden karargaha cep telefonu bile sokulmuyordu. Meğerse kulağın büyüğü, bizzat karargahın içindeymiş: İşte felç eden paranoya! Bütün bu olanlardan sonra karargahta tek bir istifa bile yaşanmasa ne olur?! Hükümet ve sermaye istediğini elde etmiştir: Genel kurmay artık felçtir.

Devrim her büyük adımında, burjuva egemenliğin bağırındaki tasfiye makasını daha da derine batırıyor. Evet, karargahta bir köstebek var. Ama bu bizim bildiğimiz, tanıdığımız eski dostumuz: İyi kazmışsın koca köstebek, diye 150 yıldır seslendiğimiz o ölümsüz dost. □

“BU MEMLEKET BİZİM” Mİ?

Ortalama sol hareketin ulusalçılık damarı IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul toplantıları sürecinde yeniden kabardı. Ortalama sol hareket her zaman olduğu gibi anti-emperyalizmle ulusalçılık arasındaki ince çizgiyi yine gözden kaçırdı ve “IMF ve Dünya Bankası Defol”, “Bu Memleket Bizim” sloganını önerirken aynı çamura saplandı.

Bundan 15 yıl kadar önce “Bu Memleket Bizim Platformu” oluşturulurken de benzer tartışmalar yaşanmıştı; ama o zaman tartışmalar daha çok bugünün TKP'si olan SİP'in platformunda yer almasına ilişkindi. Sosyal reformist bir çevreyle devrimci bir platform oluşturulamayacağını savunan Devrimci Emek platformundan çekilmişti. Devrimci gördüğümüz diğer siyasetler ise bunda bir sakınca görmemişler ve “Bu Memleket Bizim Platformu”nu sürdürmeye çalışmışlardı.

O zaman da bu platformu oluşturanlarla anti-emperyalizme bakış konusunda aramızda ideolojik farklılıklar vardı, bugün de var. Bu her olayla, her gelişmeyle bir kez daha doğrulanıyor.

Ortalama sol hareketin geneline hâkim olan anlayış “bağımsızlıkçılık”tır. Bunun en önemli nedeni gerek “milli demokratik devrim” (MDD) gerek Türkiye İşçi Partisi (TİP) geleneğinden gelmiş olsun, ortalama sol hareketin kemalizmin etkisinden kopamamış oluşudur. Ortalama sol hareket devrim stratejisini oluştururken adına “demokratik devrim” ya da “sosyalist devrim” desin fark etmez, kendi mücadelesini öz olarak ikinci bir “kurtuluş savaşı” olarak ifade etmiştir. Kurtuluş savaşı ile başlayan sürecin sonradan kesintiye uğradığını düşünen ortalama sol hareket kendisini bu süreci tamamlamakla yükümlü görmüştür. Türkiye’de kapitalizmin tamamen dışa bağımlı geliştiğini düşünen, Türkiye’nin kendi sermaye birikimini küçümseyen ortalama sol

hareket salt emperyalizm karşıtlığı ile kendisini sınırlanmış ve bu nedenle de ulusalçı bir çizgiye sapmaktan kurtulamamıştır.

“Tam Bağımsız Türkiye” sloganı, belki bir süre için belli bir tarihsel kesitte doğruydü. Emperyalizmin açık işgalinin olduğu koşullarda bu işgale son verebilmek için tüm güçlerin bir araya getirilmesi bağlamında bir anlama sahipti; ama günümüzde artık sermayenin uluslararası alanda entegre olduğu, iç içe geçtiği koşullarda “bağımsızlık” çizgisi, salt anti-emperyalizm vurgusu geçerliliğini yitirmiştir. Emperyalist devletlerle bağımlı kapitalist ülkeler arasındaki ilişkilerin düzeyi ve geçirdiği evrim nedeniyle bu öyledir. Kapitalist üretim biçiminin geldiği düzey nedeniyle bu böyledir. Emperyalist mali sermayenin bağımlı kapitalist ülkelerin sermayesiyle iç içe olan durumu nedeniyle bu böyledir vb. vb..

Dolayısıyla bugün artık anti-emperyalizmden bahsedilen her yerde anti-kapitalizmden de bahsetmek zorundasınız. Artık kapitalizme karşı çıkmadan, emperyalizme karşı çıkmak mümkün değildir. Anti-emperyalizm vurgusunun daha fazla sayıda insanı bir araya getireceğini, emperyalizme karşı olan tüm insanları bir bayrak altında toplayacağını, bağımsızlık yanlısı olan tüm güçleri birleştireceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz; çünkü salt emperyalizm karşıtlığı, bir araya gelmek için artık yeterli değildir. Çünkü Türkiye’de esas belirleyici olan emek-sermaye çelişkisi ve bunun yanı sıra ulusal sorun, faşizm sorunu ve emperyalizme bağımlılık sorunudur. Bunlardan birini diğerinden kopararak ele alacak olursanız, niyetiniz ne olursa olsun, bir anda sosyal-şoven, ulusalçı konuma düşebilirsiniz.

Kürt ulusal sorununun olduğu bir yerde siz “Bu Memleket Bizim” sloganıyla ortaya çıkarırsanız, her şeyden önce

size “bu memleket”in neresi olduğunu sorarlar. Kürdistan’ı yok sayarak Misak-ı Milli’yi temel alıp almadığınızı ortaya koymak zorunda kalırsınız. “Bu memleket” ile kast edilen Misak-ı Milli ise o zaman her şeyden önce ilhak edilmiş bir ülke ve ezilen bir ulus gerçekliğiyle karşılaşsınız. Bu durumda ezilen ulus konumunda olan Kürt ulusundan hangi memleketi sahiplenmesini istiyorsunuz?

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını özgürce sağlayabilmesi şu anda devrimimizin en öncelikli sorunlarından biridir. Elbette emperyalizme karşı olmak Kürt halkının özgürlük hakkı için de olmazsa olmazdır; ama bunu ezen ulusun komünist ve devrimcileriyle birlikte kapitalizme, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı bir mücadele birliği içinde başarabilirler. Bunlardan birini diğerlerinden kopararak salt anti-emperyalist bir mücadeleyle değil. Kürt halkı için özgürlüğünü kazanma, kendi kaderini özgürce tayin etme en öncelikli sorunlardan biridir ve bunun için onyıllardır mücadele ediyor. Bu koşulların sağlanması için Türk işçi ve emekçilerinin, onların mücadelesine sahip çıkması, halkların mücadele birliğinin sağlanması acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Emperyalizme karşı çıkarken, kapitalizm karşıtlığını ikinci plana itmek, ister istemez kişiyi ya da hareketi, “anayurt savunması”na götürür. Bir savaşta kendi hükümetinin yenilgisi için savaşmayıp, savaşın taraflarından birinin yani kendi hükümetinin, dolayısıyla ordunun, devletin yanında yer almaya kadar götürebilir. Emperyalist-kapitalist devletler arasındaki bir savaşta aslanan, savaşın iç savaşa çevrilmesi, kendi hükümetimizin yenilgisini istemek ve böylece doğacak bunalımdan, iktidarın işçi sınıfı ve emekçilerin eline geçmesi için yararlanmaktır. Bu devrimci politika unutulursa, Lenin’in

Sosyalizm ve Savaş kitabında belirttiği duruma düşülür. Orada Lenin, "...ama böyle bir durumu gözünüzün önüne getirin: 100 kölesi olan bir köle sahibi, kölelerin daha 'adil' bir dağılımı için 200 kölesi olan bir köle sahibine karşı savaşa giriyor. (ya da bunun tam tersini de düşünebiliriz -bn). Açıktır ki, bu durumda 'savunma' savaşı ya da 'anayurdun savunulması için' savaş deyimlerinin kullanılmasında tarihsel bakımdan yanlış ve uygulamada halkın işin inceliğini aramayan ve bilisiz kimselerin, kurnaz köle sahiplerince aldatılması olur; işte bugünkü emperyalist burjuvazi, köleliği sağlamlaştırmak ve güçlendirmek için köle sahipleri arasındaki savaşı 'ulusal' ideoloji ve 'anayurdun savunulması' gibi sözlerle halka yutturmak istemektedir" diyordu. Buradan çıkarılması gereken en önemli sonuç, savaşı kimin önce başlattığına bakmadan, böyle bir savaş durumunda "vatan savunması" adı altında ulusalçı, burjuvazinin çıkarına bir politikaya saplanmamaktır.

Bugün böyle bir savaş durumu söz konusu değildir ama bu uyarıyı bugünden yapmanın önemli olduğunu düşünüyoruz; çünkü "Bu Memleket Bizim" anlayışının varacağı yer burasıdır.

"Bu Memleket Bizim" anlayışı aslında kelimenin gerçek anlamında ve katıksız küçük burjuva bir anlayışı ifade ediyor. Küçük burjuvazinin mülkiyet aşkı, onu "vatan savunması"na kadar götürmüştür. Proletarya bu slogana sahip çıkmaz; çünkü "proletaryanın vatanı yoktur"; çünkü proletarya mülksüzdür; çünkü proletarya özel mülkiyeti toplumsal mülkiyete çevirmek için mücadele ediyor. Kendisinin olmayan memleketi kendisinin yapmak için savaşım veriyor. "Bu Memleket Bizim" şiarını proletaryanın sahiplenmesi mümkün değildir, çünkü proletaryanın, bu topraklar üzerinde en küçük bir mülkiyeti yoktur. "Bu Memleket" işçilerin, emekçilerin değil, tam tersine burjuvazindir, sermaye sınıfındır; çünkü bütün yeraltı ve yerüstü zen-

ginliklerine o sahiptir. Ve sermaye sınıfı da artık sınırlarla ilgilenmiyor. Şimdi sınırlarla ilgilenen, ufku kendi küçük mülkiyetiyle sınırlı olan küçük-burjuvazidir. Küçük-burjuvazi "vatan"ını savunurken, kendi küçük mülkiyetini hayal ediyor.

Proletaryanın şiarı, "Bu Memleket (aynı anlama gelmek üzere "bu ülke") Bizim" olamaz. Ve hatta "Bu Dünya Bizim" de olamaz. Proletarya, dünyayı ele geçirmek, emeğin dünyası haline getirmek için uğraşır. Bu nedenle proletaryanın şiarı, "Dünya Emeğin Olacak" şeklindedir. Bu bir olguyu tespit etmiyor, gelecekte olacak, olması gereken bir şeyi söylüyor.

Bir kez daha vurgulayarak bitirelim; günümüzde artık kapitalizme karşı olmadan emperyalizme karşı olmak mümkün değildir. Salt emperyalizm karşıtlığı, kapitalizm karşıtlığı anlamına gelmez. Salt kapitalizm karşıtlığının emperyalizm karşıtlığı anlamına gelmeyeceği gibi. □

FAŞİZME KARŞI ALANLARDAYIZ

Günlerdir Eskişehir faşist bir dalgayla karşı karşıya. Tabii bu sadece Eskişehir özgülünde gerçekleşen bir saldırı furyası değil. Emperyalist-kapitalist sistem kendi sonunu hazırlarken bu sonun yakınlığından kaygılanıp sivil faşistleri sokağa saldı. Antep'te, Ankara'da, Elazığ'da ve daha birçok kentte faşist saldırılar devam etmekte.

20 Ekim Salı günü devrimci öğrencilerin ve bir grup faşistin aynı davadan yargılanması için yapılan duruşma sırasında, adliye dışında ülkü ocaklarına bağlı bir grubun beklediği haberi gelince, bizler de devrimci öğrenciler olarak hemen adliye önüne gittik. Adliye önünde bizler de arkadaşlarımızı beklemeye başladık. Bizim gelmemizle birlikte sivil polisler, sivil faşistleri sokağın karşısına geçmeleri konusunda uyardı. Uyarı elbette ki yerini buldu ve faşist grup sokağın karşısına geçti. Çok geçmeden dava bitti ve arkadaşlarımız dışarıya çıktı. Bizler arkadaşlarımızı alkışlarla ve sloganlarla karşıladık.

Bu olayın yaşanmasının ardından okul içerisinde 6 Kasım afişinin bir faşist tarafından karalanmasıyla olaylar devam etti. Afişi karalayan faşist gerekli muameleyi devrimci öğrenciler tarafından gördü. Ama olaylar bununla da son bulmadı. Okul içinde faşistler devrimci öğrencilere yönelik fiziki saldırıda bu-

lundu. Bu saldırı sonucunda bir devrimci öğrencinin burnu kırıldı. Saldırı sonrasında okulda görülen bir faşist devrimci öğrenciler tarafından cezalandırıldı. Cezalandırma sonrasında devrimci öğrenciler okullarını terk etmeyerek bir süre rektörlüğün önünde bekledi. Daha sonra ise bir açıklama yapılarak toplu şekilde okuldan çıkıldı.

Bu yaşanan olaylardan bir gün sonra ise okul içerisinde Devrimci Öğrenci Birliği'nin de bulunduğu bir anti-faşist eylem gerçekleştirildi. Eylem faşistlerin yuvalandıkları İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nin önünden başlatıldı. Orada bulunan bir faşist öğrencilerin önüne çıkartılarak teşhir edildi. Eylem alkışlarla birlikte başladı ve kortejler kuruldu. Yaklaşık 150-200 kişinin katıldığı eylem çok coşkulu başladı. Sloganlarla birlikte rektörlüğün önüne doğru yürüyüş başladı. Kitlenin yakınında bulunan bir polis devrimci öğrenciler tarafından oradan uzaklaştırıldı. Daha sonra rektörlüğün önüne gelen kitle bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada yaşanan faşist saldırılara dikkat çekildi ve bu saldırılara karşı devrimci bir mücadelenin verileceği vurgulandı. Alkışlarla ve sloganlarla eylem son buldu.

Eskişehir Devrimci Öğrenci Birliği

ABD'DE SOSYALİZM KAVGASI

Eylül ayının ortasında ABD'de pek çok insanı hayretler içinde bırakan bir eylem gerçekleşti; gülsek mi, ağlasak mı bilemedik. Tam 2 milyon has Amerikalı (beyaz, anglo-sakson, Protestan=wasp güruhu), Obama kabinesinin sağlık düzenlemelerini protesto etmek için Washington sokaklarındaydı. Obama, tümüyle özel sağlık sisteminin bir kısmını devlet güvencesine almaya çalışıyordu.

Ama, o ne müthiş bir karşı-devrim güruhuydu öyle! Cehaletleri paçalarından öylesine akıyordu ki bu temiz giyimli tom-bul beyaz Amerikalıların, eminiz dünya emekçileri böylesi findık beyinli düşmanları olduğuna kahredeceklerdir. Aslana karşı bir zaferi mi yeğlersiniz, yoksa bir bokböceğine mi?

Beyinleri tümüyle safсата yığınyla doldurulmuş, fena halde korkutulmuş ve rezilce gaza getirilmiş tuzu-kurular topluluğu, Obama'yı Lenin ve Fidel ile aynı kefeye koymakla kalmıyor, ama önerdiği kamusal sağlık düzenlemelerini de apaçık komünist bir rejim kurmakla suçluyorlardı. Göstericilerden biri, "*Obama ya Marksist ya da komünist ama biz değiliz. Bence arkasında Suudi Arabistan var*" sözlerini öylesine ciddi bir tarzda söylüyor ki, bunun bir şaka olduğunu düşünmeye hazırlandığımız anda karşı karşıya olduğunuz cehaletten dehşete düşüyorsunuz. Eğer sermaye, kendi toplumunu bunlarla koruma altına almaya çalışıyorsa vay haline!!

İşin şakası bir yana, bu garip gösteri, kapitalist sistemin koca bir toplumu nasıl rantiyeye çevirip, nasıl çürüttüğünü göz önüne seriyor. Hani neredeyse dünyanın herhangi bir yerinde bir ağaç devrilse, onu bile "solun güçsüzlüğü"ne kanıt sayacak kadar umutsuzluk çamurunun dibine batmış olanlara, dinletecek sözümüz yok. Ama dünyayı yakından izleyen emekçilere diyeceğiz ki, Washington sokaklarını dolduran bu karşı-devrimci gerzekler güruhu, ABD'deki sınıflar mücadelesine önemli bir kulvar açtılar; karşı-devrimin bu kitlesel budalalığı, ABD için "buzun kırılması" anlamına geliyor.

Sermaye yanlısı bir gösteriden böyle sonuçlar çıkarmak, ilk anda anlaşılmaz gelebilir. Yine de, doğruyu kavramak için, baş aşağı duran birkaç görüntüyü ayakları üzerine dikmekte yarar var.

Yalnızca Sağlık Sistemi Kavgası mı?

Dünyayı kasıp kavuran küresel buhran, ABD sağlık sigortası sisteminde milyonlarca kurbana mal oldu, olmaya devam ediyor. Zaten hali hazırda 50 milyon Amerikalının hiçbir sağlık hizmetinden yararlanmadığı biliniyordu. Hazine Bakanlığı'nın yaptığı hesaplamalara göre, 10 yıl içinde Amerikalıların yarısı sağlık sigortalarını kaybedecekler. Daha şimdiden büyük bir huzursuzluk yaratan bu yıkım, ABD'yi sert sınıf mücadelelerine sürükleyecek en önemli konu olarak görünüyor. Obama yönetimi, bir düzenlemeyle, ABD'nin altından kalkamayacağı çalkantıları önlemeye girişti. Hazırlanan Sağlık Reformu Tasarısı'na göre, çalışanlar artık şirketlerinin bağlı olduğu sigorta tekeline olduğu kadar, kamu sigorta sistemine de bağlı olabileceklerdi. Ve bu düzenlemenin bütçeye yükü, yalnızca 60 milyar dolar olarak hesaplanıyor.

Oysa, özel sağlık sigortası ve hizmetleri sektöründe, yılda tam 2,4 trilyonluk bir pazar söz konusu. Bu muazzam rakamın yanında 60 milyar, devde kulak kalıyor. Buna rağmen, bankalar, sigorta ve ilaç şirketleri, özel hastaneler, kiliseler, en gerici basın kuruluşlarından oluşan kutsal ittifak, düzenlemeyi önlemek için haftalardır yeri göğü inletiyorlar. Bu kavganın, kocaman bir pastanın ancak kırkıta birini oluşturan bir parçayı kaybetme sorunundan kaynaklanması mümkün mü? Dahası, olması gerekiyor ve var.

Hatırlanacağı gibi, geçen yıl bu zamanlar, ABD yönetimi büyük bankaları ve sigorta şirketlerini kurtarmak için, bir gecede 150-200 milyar dolarlık paketler imzalıyordu; ancak 4 milyon kişiye iş sağlayan otomotiv tekelinin istediği 20-30 milyar dolarlık destek bir türlü çıkmıyordu. İşsiz kalmaktan korkan işçilerin sendikalar

yoluyla yarattığı baskı, bir süre sonra sonuç verdi ve hükümet, işçilerin sağlık sigortalarını kendi üzerine almayı kabul etti. Böylece, bir büyük mücadele kanalı, hükümetin geri adım atmasıyla tıkanmış oldu. Ancak sokaktaki baskı yükseldi ve Obama yönetimi, hükümet bütçesinin giderek artan bir parçasını bu türden önlemlere ayırmak üzere planlar yapmaya başladı. Kavga da bu noktada koptu.

Görünen o ki Obama yönetimi, 1929 büyük buhranı sonrasında uygulamaya konan ve ABD'yi ipeyin ucundan alan "New Deal" olarak bilinen Keynesçi politikalarla yoluna yürüyecekti. Ancak bu politikalar bütçeyi adım adım, şu an halihazırda işleyen finansal mekanizmanın dışına çıkartmakla sonuçlanırdı. Gerçekte, ABD hükümeti bütçesi, dünya finans mekanizmalarına hareket kazandıran ana pompaların en önemlisiydi. Bu nedenle tüm finansal çevreler, ellerinden gelen gücü ortaya koyarak bu gidişe dur demek için tuzu kuru budalalar kitlesini sokağa döktüler.

Rantiye Toplumunun Dayanılmaz Kokusu

Adeta "parası olmayan ölsün" diye canhıraş bağırarak tuzu kuruların gösterisi, ABD'nin rantiyeye toplumunun çürüten bedeninden yayılan kokuları da açığa çıkardı. Hiçbir vicdanlı insanın midesinin kaldıramayacağı denli ağır bir koku bu.

Kapitalizmin modern sanayi temeline dayalı gelişimi, belli bir noktadan sonra toplumu adeta artı-değer kitlesi altında boğar. Tüm geçimleri, bu artı-değerin harcanması üzerine kurulu, koskoca bir "sermayenin hizmetkarları" sınıfı çıkar ortaya. Giderek daha büyük sayıda doktor, avukat, dekoratör, mimar, reklamcı, sanatçı, yönetici, lokantacı vs. en tepedeki birkaç bin süper zengin paçalarına sülük gibi yapışarak yaşamaya başlar.

ABD yalnızca kendi iç sanayisinin yarattığı artı-değeri değil, ama neredeyse dünyanın her köşesindeki artı-değeri kendine doğru çeken bir finansal sistemin merkezinde yer almaktadır. Taşıyıcı finansal kayışlar sayesinde, ABD'de, üretken üre-

tim faaliyetinde bulunmayan milyonlarca asalak tuzu kuru türemiştir. Günümüz ABD rantiyeye toplumu, Lenin'in Emperyalizm çalışmasında işaret ettiği "bir avuç kupon kırıcı"nın çok ötesinde bir kalabalığa ulaşmışlardır.

Şimdi bu kocaman asalaklar topluluğunun yapışıkları memeyi kaybetmeye tahammülleri yoktur. En tepedeki finans oligarşisinin sistemin geleceğine dair korku ve kaygıları, bu asalaklar tabakasına inildiğinde apaçık bir paranoya, sağlıksız bir panik haline dönüşüyor. "Obama gizli komünist, arkasında Suudi Arabistan var" diyebilecek panik ruh hali, bu açıdan en tepedeki finans oligarşisinin korkusunun hastalıklı bir yankısından ibarettir.

ABD'nin yalnızca sağlık sistemi çökmüyor. Son dünya hegemonu, dörtbaşı mamur bir çöküş yaşıyor. Bu çöküşte, en çok kaybedenlerin liste başında, proletarya yer almıyor, onun zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yok. Ama bu tuzu kurular topluluğu, şehir banliyölerindeki bahçeli saray yavrularını, dört çeker ciplerini, özel kolej eğitimlerini, otel kalitesindeki hastane hizmetlerini, dünya turlarını kaybedecekler. Proletaryadan önce davranıp ayağa kalkmalarında ve kendi tatlı ayrıcalıklarını korumak için, sosyalizme karşı bayrak açmalarında şaşılacak bir şey yok.

Uyuyan Devi Sopayla Dürtükleme

Obama seçildiğinde, bazı gazeteler, "iç savaş asıl şimdi bitti" başlıkları atmıştı. Biz ise, Obama'nın başkanlık dönemi sona erdiğinde ABD'nin gerçek bir iç savaşta ya da onun eşliğinde bulunacağını iddia ediyorduk. Gelişmeler tam da bu yöne doğru ilerliyor.

Obama'nın uygulamaya sokmak istediği Keynesçi politikalar, ne yıkıma sürüklenen ekonomiyi düzlüğe çıkarabilir, ne de hızla yaklaşan sert sınıf mücadelelerini öteleyebilir. Geçti Bor'un pazarı! Günümüz kapitalizminde Keynesçi politikalar, eski etkinliklerine asla kavuşamazlar. Sermaye birikimi ve onun somutlaştığı üretim araları, öylesine muazzam bir yığın oluşturuyor ki, kişisel tüketimi artırmayı hedefleyen Keynesçi politikalar, bu koca yığının

ABD'nin yalnızca sağlık sistemi çökmüyor. Son dünya hegemonu, dörtbaşı mamur bir çöküş yaşıyor. Bu çöküşte, en çok kaybedenlerin liste başında, proletarya yer almıyor, onun zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yok. Ama bu tuzu kurular topluluğu, şehir banliyölerindeki bahçeli saray yavrularını, dört çeker ciplerini, özel kolej eğitimlerini, otel kalitesindeki hastane hizmetlerini, dünya turlarını kaybedecekler. Proletaryadan önce davranıp ayağa kalkmalarında ve kendi tatlı ayrıcalıklarını korumak için, sosyalizme karşı bayrak açmalarında şaşılacak bir şey yok.

yanında sivilce tepesi kadar kalır. Bu nedenle, şu günlerde karşı-devrimin paranoyak sıçramalarıyla ilerleyen mücadele süreci, önümüzdeki dönemde daha da yayılacak, sertleşecek, bütün dünyada hissedilen etkiler yaratacaktır.

Karşı-devrimci budala tuzu kuruların, ilk elden yarattığı etki, yoksul emekçi katmanlarında sosyalizme karşı sempati yaratmış olmalarıdır. Safsata dolu kafalarıyla bu asalaklar topluluğu, bayraklarını sosyalizme karşı açtılar. Sınıflar mücadelesinin en yüksek zirvesine taşıdılar kendi çürümüş bayraklarını. Bunu yaparak, yoksul emekçi sınıfları da aynı zirveye bir bayrak dikmeye zorlamış oldular. Küresel büyük buhran başladığı günden bu yana, internette en çok aranan kelimenin "sosyalizm" olduğunu kendileri itiraf etmişti. Washington sokaklarını dolduran milyonlarca budala sayesinde, azıcık akıl ve vicdan sahibi olanların bile sosyalizme ilgisi artmış olmalı.

ABD işçi sınıfının kimi özellikleri, kavganın geleceğine dair büyük umutlar beslememizi gerektirecek kadar önemlidir. Her şeyden önce, teknik olarak üretimin en ileri düzeyinin hayata geçtiği ABD'de, proletarya pek çok yetenek, ilgi, ilişki ve kavrayış kapasitesi kazanmıştır. Emperya-

list ülkeler arasında, ekonomisini en fazla küresel düzeye yaymış olan ABD'de, bu nedenle proletaryanın fabrika sınırları içinde olup biten bir grev hareketi çok sık görülmez. Ekonomik yapı, işyeri bazlı direnişleri zayıflatmıştır. Buna rağmen, proletaryanın sokak mücadelesinin en ciddi birikime sahip olduğu ülkelerden birisidir ABD. Savaş ve ırkçılık karşıtlığı, küreselleşme karşıtlığı, göçmenlik ve çevre sorunları gibi pek çok nedenle, proleter kitleleri sokakta görmek mümkündür. Birkaç yıl önce, çoğunluğu Hispanik olan tam 5 milyon proleter, aynı gün sokağa çıkmıştı. Bu muazzam gösteri, bir genel grev hareketi olmadığı için, bizim ekonomist-reformist tayfanın tümüyle gözünden kaçtı. Sonuçta ABD, sendikal mücadelenin zayıf ama toplumsal sokak mücadelesinin oldukça güçlü olduğu bir ülkedir.

Ne var ki bugüne dek, tek tek ve farklı sorunlar için sokağa çıkmak, proletaryayı ortak bir ideolojik hatan uzak tutuyordu. Nesnel olarak kapitalizm karşıtı, yani nesnel olarak

hepsi proleter özlü mücadeleler olmasına rağmen, ABD finans oligarşisini topyekün karşısına alacak bir cephe, bayrak ve programatik hedeften yoksun kalmaktaydılar. Sağolsun bu karşı-devrimci budalalar topluluğu, şimdi proleter cepheye eksik olanı tamamlamak yolunda, uyuklayan devri dürtüklüyorlar.

Görünen o ki, kapitalizmin ulaştığı bu son sınırdaki devrime dair bildiğimiz bir çok olgu tersine dönüyor. Bugüne dek devrimler, emekçi sınıfların atılın mücadelesinin, karşı kutupta bir karşı-devrimi örgütleyerek ilerlemesine tanık olmuştur. Oysa şimdi, bizzat karşı-devrimin atılmalarının, karşı kutupta devrim güçlerini bir araya getirmesine ve sosyalizm özlemleriyle donatmasına şahit olacağız. Ama kapitalist özel mülkiyetin çürümüş kabuğu, üretim araçlarının son haddine dek gelişmiş toplumsal karakterinin üzerinde, ancak biraz daha ömrünü uzatacak bir direnişle yapılmaya gayret ediyorsa; yani direnen ve savunma pozisyonunda olan kapitalizm, zorlayan ise sosyalizm ise, bu tersine dönen olgunun şaşılacak bir tarafı yoktur. Önümüzdeki dönemde, pek çok kişinin ezberini bozacak gelişmeler olacaktır. Bu yolda "buz kırılmıştır". □

EYLEMLER, EMEKÇİLERİN BAYRAMLARIDIR

Tarih 8 Kasım 2009. Bugün İstanbul yüzbinlerce insanı karşıladı. Adeta insan yağıyordu Kadıköy Meydanı'na. İşten, okuldan, fabrikadan... her yerden insanlar akıyordu eylem alanına. Tabii bizler de Denizlerin yoldaşları olarak yerimizi alacaktık eylem alanında. Ve eylem saati yaklaşmıştı.

Eylemler, emekçilerin bayramlarıdır. Coşkun kalabalıklar kuşanır cenk sloganlarını, marşlarını, türkülerini ve bayraklarını. Akar kavga alanlarına. Kadıköy böyle bir gün gördü! Sermaye sınıfı ve devlet türlü "açılımlar"la devrimi kuşatmaya, onu güçten düşürmeye ve boğmaya çalışırken, devrim, meydanlara iniyor, sermayeyi dehşete düşürmeye devam e-

diyor.

Her geçen saat Kadıköy rıhtımı insanlarla doluyor. Devrim, o dev gövdesini ağır ağır kaldırıyor. Ellerimizde kızıl bayraklar... "Gerçek Özgürlükler Sosyalizmle Kazanılacak" diye haykırıyoruz pankartımızla. Sloganlar yükseliyor yüzbinlerden. Talepler çeşitli, sloganlar zengin. Biz de haykırıyoruz sloganlarımızı. "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Dünya Emegin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları attık ve alanın her tarafında bildirimizi dağıttık, kuşlamalar yaptık.

Birden ıslık sesleri ve alkışlar kopmaya başladı. Miting meydanını gören bir binanın üstünden bir pankart açılmıştı. Mücadele Birliği imzalı bir pankart... "Dünya Emegin Olacak" şiarı ve Deniz Gezmiş'in resmi vardı pankartta. İnsanlar hayranlıkla izlediler. Bu coşkuyla sloganlar atılmaya başlandı. İnsanlar çok coşkuluydu, kimisi halay çekiyor, kimisi alkışlıyordu. Aramızda yaşlı analar da bulunuyordu, hiç yorulmak bilmeden bizimle alana kadar yürüdüler, slogan atıp bayrak salladılar. Yavaş yavaş eylemin sonuna geldik, ayrılma vakti geldi. Dışarıdan gelen yoldaşlarımızı yolcu ettik, pankartımızı toplayıp miting bitişinde alandan ayrıldık. □

GERÇEK ÖZGÜRLÜKLER SOSYALİZMLE KAZANILACAK

8 Kasım 2009... Kadıköy'de iğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık var. Alevi inancına mensup emekçi insanlar, devrimciler, sosyalistler alanı doldurmuş durumda. İnsan kendisini kızıl bayrakların arasında kaybediyor; her yer kızıla kesmiş durumda. Tepe Nautilus'tan, Haydarpasa Numune'den miting alanına, rıhtıma (otobüs duraklarına) kadar olan yol tamamıyla insan seline uğramış. Bir yandan kızıl bayraklar dalgalanıyor bir yandan sloganlar atılıyor. Sahnedeki sürekli anonslar yapılıyor: "Canlar lütfen arkadan gelenlere yer açalım; kitle alana sığmıyor". Yürümek, adım atmak bile neredeyse imkansız hale gelmiş durumda. Yüzyılların verdiği ezilmeyle yoksul aleviler alanı doldurmuşlar, kelimenin tam anlamıyla bir isyan havası hakim. Devrimin kitle gücü, o muhteşem dev, gösteriyor kendisini. Tüm Rıhtım Caddesi hınca hınç dolu. Yüzbinler sığmıyor oraya. Bir devrim provası... Ara sokaklar bile tıklım tıklım.

Her yerde kızıl bayraklar... Her yerde Deniz resimleri. Birden alan dalgalanıyor, platformun kurulu olduğu yer hareketleniyor... Platformun tam karşısındaki binanın üzerinden devasa bir pankart açılıyor. Alandaki herkes coşkuyla alkışlıyor. Pankartta devasa bir Deniz Gezmiş resmi. "Dünya Emeginin Olacak" yazıyor. Miting boyunca pankart orada kalıyor. Deniz, kararlı gözleriyle yüzbinlere bakıyor. Bu an tüm eyleme damgasını vuruyor. Alevi inancına mensup emekçiler, devrimciler ve sosyalistler bu anı asla unutmayacaklar. Kadıköy'den ayrılırken, Deniz'in o kararlı bakışını yüreklerinin üzerinde götördükleri muhakkak.

Yoksul aleviler, ayrımcılığa karşı yüzyıllardır gördükleri baskı ve zulme karşı alanı dolduruyorlar. Ve yanlarında her zaman olduğu gibi devrimciler ve sosyalistler var. Halkın Denizi bir kez daha Denizleşen halkla ile buluşuyor.

Mitingin görkemi bir kez daha herkese parmak ısırtıyor. Devrimin güç kaybettiğini söyleyenlere inat, devrimin gücünü bir kez daha tüm dünyaya gösteriyor.

Devrim ve iktidar için savaşıyorlar bir kez daha haklı çıkmanın gururuyla alandan ayrılıyorlar. Ve dudaklarında o bildik sesin yankısı: Şimdi devrim zamanı!

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEGİN OLACAK!

Yoksul Aleviler!...

Yüzyıllardır egemenler tarafından ezildiniz, sömürüldünüz, katliamlardan geçirildiniz, baskı gördünüz.

Pir Sultanlardan bugüne özünüz hala asılı durur darda.

Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da vahşice katledilen sizsiniz; karnında bebeğiyle öldürülen; diri diri yakılan siz!

Kimi zaman dinci faşistler saldırdı üzerinize, kimi zaman ırkçı faşistler... Amaçları, her zaman toplumsal devrimin önünü kesmekti. İşçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünyada yaşamasını engellemekti. Alevi inancına sahip yoksul insanların düzene karşı, devrimden yana olduğunu bilen egemenler, yıllarca Alevilerin derisini yüzdüler, Nesimi'ye yaptıkları gibi.

Sermaye sınıfı egemenliğini sürdürebilmek için her türlü zulmü, baskıyı, katliamı reva gördü sizlere. Oğullarınızı, kızlarınızı işkencelerden geçirdi, zindanlara hapsetti, darağaçlarına çekti. Faşizm, her türlü insanlık dışı yöntemleri kullandı size karşı.

Ve şimdi de sözde "Alevi Açılımı" adı altında; sizi kendisine bağlamaya, aklınızı çelmeye, yıllarca size yaptıklarının üstüne sünger çekmeye çalışıyorlar. Siz onları çok iyi tanıyorsunuz aslında. Sivas'ta 34 canımızı diri diri yakanlar bunlar değil mi? "Oruç yiyor" diyerek gençlerimizi sokak ortasında katledenler bunlar değil mi? Her türlü ayrımcılığı, baskıyı size karşı yapanlar bunlar değil mi? Her türlü hakareti yapanlar, asılsız söylentiye sizin hakkınızda çıkaranlar bunlar değil mi?

Yoksul Aleviler!

Bugün çok ciddi bir saldırıyla karşı karşıyasınız. Egemenler sizi Osmanlı oyunlarıyla dize getirmek istiyorlar. Düşkünler sofrasında size yer açmak uğraşı içindeler. Ve sizi kendi içinizden vurmaya çalışıyorlar. Aralarına aldıkları burjuva Alevileri kullanarak sizi oyuna getirmenin peşindeler.

Artık safınızı çok net çizmek zorundasınız. Hızır Paşaların sizi devrime karşı örgütlenme çalışmalarına prim vermemelisiniz. Pir Sultanların, Seyit Rıza'ların başeğmez tavrını sürdürmeli, bu toprakların isyan geleneğini büyütmelisiniz.

Biz, Deniz Gezmişlerin yoldaşları olarak diyoruz ki, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların kurtuluşu sosyalizmdir. Demokrasi ve sosyalizm devrimle gelecek.

Yoksul Aleviler!

Kurtuluşunuz Halk İktidarındadır, sosyalizmdir. Bir daha hiçbir zaman ayrımcılığa, baskıya uğramamak için devrimcilerin yanında Denizlerin yoldaşlarının kızıl bayrağı altında birleşin.

Emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine, kapitalistlere karşı devrim ve iktidar mücadelesi vererek özgürlüğümüze ulaşabiliriz. Ancak faşizmi yıkarak gerçek anlamda özgür olabiliriz.

Faşizmin oyununa gelmeyelim. Sizi bir kez daha aldatmalarına izin vermeyelim. Devrim için güçlerimizi birleştirelim. □

İSTANBUL TÜYAP KİTAP FUARI

28. İstanbul Kitap Fuarı İstanbul-Beylikdüzü'ndeki TÜYAP Fuar Merkezi'nde yapıldı. Kitapseverlerin ilgi ve katılımı, ne yazık ki önceki yıllara göre çok düşüktü. Ayışığı Sanat Merkezi de yayınlamış olduğu çeşitli kitapları ve Önsöz Dergisi'ni okurlarla buluşturdu.

Ayışığı Sanat Merkezi, yayınlarla birlikte yazarları da standında imza günleri ile konuk etti. 4 Kasım Çarşamba günü Şair Ruhan Mavruk ve Atilla Oğuz, 7 Kasım Cumartesi ise Ülkü Şeyda kitaplarını imzaladılar.

4 Kasım günü düzenlenen "İstanbul Şarkıları" etkinliği ile de "Kavgamızın Başkenti İstanbul" kampanyası başlatıldı. "2010 İstanbul Kültür Başkenti" projesine alternatif olarak başlatılan kampanya ile İstanbul'un burjuva yoz kültürün bir simgesi değil emekçiler için mücadelenin başkenti ve simgesi olduğu anlatılacak.

Aynı kampanyanın tanıtımı sadece etkinliklerle değil fuar standında kurulan diyaloglarla da emekçilere duyuruldu. □

İSTANBUL ŞARKILARI

31 Ekim 8 Kasım tarihleri arasında İstanbul-Beylikdüzü'nde gerçekleştirilen TÜYAP Kitap Fuarı kapsamında tertiplenen etkinliklerden birisi de, Ayışığı Sanat Merkezi tarafından düzenlendi. 4 Kasım Çarşamba günü saat 17.15'te başlayan etkinliğin konusu, 2010 yılında düzenlenecek olan "İstanbul Kültür Başkenti" projesine alternatif olarak organize edilecek "Kavgamızın Başkenti İstanbul" kampanyası idi.

Etkinlik başladığında yapılan konuşmalarda "2010 İstanbul Kültür Başkenti" projesi ile İstanbul'un aslında burjuva kültürün simgesi olduğunun emekçilere benimsetilmek amacını taşıyacağı anlatılarak, bu şehri de diğer tüm değerler gibi emekçilerin yarattığı, sadece onların kültürünün bir ürünü olabileceği ve bu kültürün esas olarak emekçilerin mücadelesinin, kavgasının bir parçası olduğu belirtildi ve "Kavgamızın Başkenti İstanbul" projesinin duyurusu yapıldı.

İlk olarak Vedat Türkali'nin "Haramilerin saltanatını yıkacağız / Bekle o günler gelsin İstanbul" dizeleri ile

"Sen ne güzelsin ey kavgamızın şehri" dediği İstanbul şiirini okuyan bir arkadaşımız, gür ses tonu ile okuduğu şiiri salondaki katılımcıları etkiledi. Şair Ruhan Mavruk ise kendi şiirlerinden biri ile seslenirken konuşmasını yi-

ne "Yaşasın Gelecek" haykırışı ile tamamladı ve dinleyen herkese yeni bir dünya için umut aşıladı.

"İstanbul Şarkıları" etkinliğinde zamanın geniş bir bölümü müzik dinletisi için ayrılmıştı. Grup Emeğe Ezgi İstanbul'u anlatan parçalarla sahnede yer aldı. Aşkların, mücadelenin ve elbette İstanbul'un konu edildiği şarkılar daha etkinlik bitmeden Grup'a olumlu tepkiler ve sevgi gösterileri olarak dönmeye başlamıştı.

Sadece planlanan konuşma ve müziklerle bitmedi etkinlik. Aynı zamanda izleyici olarak katılmış olan yazar ve şairler de bu konuda söyleyecek sözleri olduğunu belirterek görüşlerini paylaştılar ve şiirler okudular. Ortak görüş ise emekçilerin bir kültür bombardımanı altında olduğu ve 2010 yılında da İstanbul'un buna alet edilmek istendiği yönündeydi.

Bu etkinlik ile görüldü ki Ayışığı Sanat Merkezi tarafından başlatılan "Kavgamızın Başkenti İstanbul" kampanyası daha şimdiden destek bulmaya başlıyor. □

“AÇILIMLAR” DA DEV

19 Ekim günü Habur’dan giriş yapan “Barış Grupları”nın Diyarbakır’a dek yüzbinlerce insan tarafından tam bir bayram havasında karşılanması, kuşkusuz büyük bir olaydır. Ve her büyük olay gibi, devrimin hali hazırda hangi sınıf dengeleri üzerine oturduğunu, tüm çıplaklığıyla ortaya serer; o ana dek söylenen her şeyi yerli yerine oturtur.

Açılım adı verilen politik hattın gerçek amacının tasfiye olduğu çokça söylendi, yazıldı. Tasfiye sözünden anlaşılması gereken nedir? Ulusal hareketin eteklerine yapışmış reformist tayfaya göre, bu, Kürt halkının DTP ve Ulusal Kurtuluş Hareketinden kopartılmasıdır. Bu akıl yürütmeye, devletin yürüttüğü politikanın niteliği hiç tartışılmıyor. Oysa, bizzat Recep Tayyip Erdoğan hemen her yerde apaçık dile getiriyor ki: “Açılımda temel nokta, silahların bırakılmasıdır”. Silahların bırakılması, yalnızca bir mücadele aracından vazgeçilmesi değildir, aynı zamanda devrimci yöntemlerden ve devrimci hedeflerden de vazgeçmektir. Sermaye egemenliğinin asıl isteği budur; Kürt halkının devrimci hedeflerden ve devrim mücadelesinden kopartılması. Sosyal reformist destekçiler, elbette konunun bu yönünü hiç tartışmazlar. Tersine, bu tasfiye süreci konusunda açıkça sermaye sınıfına destek ve akıl verirler. Veysi Sarısözen, AKP’ye nasıl oy kaybına uğramayacağı konusunda öğütler verir, ESP de, AKP’nin Kürt halkının güvenini nasıl kazanacağını öğretmeye kalkar. Devrimci öncülük iddiası, hiç bu denli ayağa düşmemiştir.

Ve daha önemlisi kendini “devrimci” cenahta sayan hareketler arasından burjuva hükümete yakınlık ifade eden bir üslubu hiç bu kadar pervasız, hiç bu kadar açıktan kullanan çıkmamıştı. Veysi Sarısözen gibi tescilli sosyal reformistler,

AKP’nin oy kaybına uğramayacağı yollar üzerinde beyin egzersizleri yaparken ESP gibileri de AKP’nin Kürt halkının güvenini kazanması meselesini kendilerine dert edinmişler.

Karmaşık Duygular

Ortalama sol-basına egemen olan söylem, hükümet olarak AKP’nin niyetlendiği açılıma cesareti olup olmadığıdır. Sanki bu süreç AKP’nin tek başına planladığı bir süreçmiş gibi, ve sanki bu politika orduya rağmen ortaya konan bir politikaymış gibi. Oysa hükümetinden tutalım da MGK’sına kadar devletin bütün temel kurumları, izlenen politikanın bir devlet politikası olduğunu açıklamış, itiraf etmişlerdir.

“Kürt açılımı” diye başlatılan sürecin adını “milli birlik projesi” şeklinde değiştirerek bu itiraflarını perçinlediler. Bu, rastgele seçilmiş bir kavram değil elbet. Ortaya konan, yaşama geçirilmeye çalışılan politika özgürlük hakkını elde etme yolunda çok önemli mesafeler katmış bir ulusun tekrar egemenlik altına sokulması politikasıydı. Yani bozulmaya, dağılmaya yüz tutmuş “milli birlik”in tekrar tesis edilmesi politikasıydı.

Şimdi sorulması gereken soru şu: Devletin en üst katlarının bile itiraf ettiği bir gerçeği, yani “açılım”ın bir devlet politikası olduğu gerçeğini sosyal reformistler kitlelerden gizleme ihtiyacını neden duyarlar? Çünkü bu gerçeğin anlaşılması hem Kürt halkının gözünü açacak hem de sürece destek verenlerin gerçek yüzleri ortaya çıkacaktı.

Sosyal reformistler bu gerçeği gözlerden saklamakla, her zaman olduğu gibi, esas olanı, önemli olanı gözden kaçırmayı amaçlıyorlar. Burada önemli olan tekelleri sermaye sınıfını, emperyalistleri ve faşist devleti bu adımı atmaya zorlayan gerçek nedenlerin bilinmesidir.

Bu neden tek cümleyle söyleyecek olursak, iki ülkenin birleşik devrimidir, Kürt halkının özgürlük hakkını elde etmede gelmiş bulunduğu çok ileri noktadır. Bu açıdan bakıldığında, sermaye dünyası için önemli olan, Kürt halkını bulunduğu konumdan daha gerilere, deyim uygunsu, tırmandığı tepenin eteklerine gerisin geriye yuvarlamaktır.

Dağdan inerek gelen gruplarla silahsız bir döneme geçiş niyetlerini somutlayan Ulusal Kurtuluş Hareketini, Silopi’den Diyarbakır’a kadar yol boyunca toplanan yüzbinler destekledi. Böylece, egemen sınıfların kafasındaki bir soru az çok yanıtlanmış oldu. Bu silahsız döneme geçiş Kürt halkının yeterince destek vermeyeceği ve aksine, devrimci yöntemlerde ısrarcı olacağı beklentisi, egemenlerin kafasındaki en rahatsız edici soruydu. Barış gruplarının gördüğü inanılmaz ilgi karşısında, sermaye sınıfının rahatlaması gerekmez miydi? Gerekirdi ama...

İşte bu “ama”, öyle üstünden atlanacak bir “ama” değil; tersine, süreci tüm niyetlerden, beklenti ve yanılsamalardan çekip çıkartan ve onu ne ise öyle ele veren bir dinamiğe işaret ediyor. O “ama” yıllardır süren iç savaş gerçeğine, bu savaşın doğurduğu toplumsal yarılmaya, koca kan deniziyle sonsuzcasına ayrılan devrim ve karşı-devrim cephelerini, önlenmesi imkansız daha büyük kavgalara sürükleyen ruhsal şekillenmelere işaret ediyor.

Tüm bir hafta boyunca yaşanan büyük olaylar zinciri, şu anki “açılım” politikalarının, hangi sınıfsal dengeler ve ruhsal dinamikler üzerine şekillendiğini, adeta ifşa etti. Her zaman söyledik, bir kez daha tekrar edelim: Söz konusu açılım, devrimin büyük baskısı altında şekillenen ve sermayenin politik iktidarı kaybetmemek için yaptığı politik manevra-

DEVİRİMİ DURDURAMAZ!

dan ibarettir. Sınıflar mücadelesi bir kez böyle bir dengeye ulaştığında, orada artık her şey bıçak sırtındadır. Dengeler her an değişebilir ve egemen sınıf attığı/atacağı adımın sonuçlarını kestiremez hale gelir.

Gücünün Farkına Varmak

Silahlarını bırakıp sınırdan geçiş yapan barış grupları tutuklanmayınca, Kürt halkı, gelenlerin şahsında uzlaşma politikasını değil ama yazılı yasaları çöpe attıran kendi gücünü gördü. Kendi gücünü, devrimin gücünü görmek Kürt halkının bir zafer havası ve bayram havası yaşamasına yetti. Nihayet düşmanlarının onu artık yok sayamayacağı, gerektiğinde en katı yasaların bile çöpe atıldığı bir güç konumu elde ettiği için, Kürt halkı adeta kendinden geçercesine anlatılması güç bir coşkunluk dalgasıyla sarsıldı. Bundan ötesi ancak devrimin zaferinde görülür. Bu açıdan bakıldığında, Silopi'den Diyarbakır'a uzanan yollar boyunca, bir provaydı yaşanan.

Kürt halkı durdurulması imkansız bir coşkuyla sarsılırken, sermaye sınıfı ve tüm karşı-devrim cephesi, sonuçlarını önceden kestiremediği bu adımın yarattığı korku dalgasıyla sarsıldı. Kürt halkının önüne baskı, terör ve şiddetle çekilen bentte açılan bir delik bendin yıkılması tehlikesini doğurmuştu. Geniş bir coğrafyada yaşanan bayram sevinci, oranın ayrı bir ülke olduğu izlenimini tartışmaya mahal vermeyecek şekilde yaratmıştı.

Aynı hafta karşı-devrimin çeşitli mevzilerinden, acılı kıvranırlara bulanmış akortsuz sesler yükselmeye başladı. Tekelci basının "amiral gemisi" Hürriyet başyazarını okuyanlar, Kürt halkının ruh halini, ortaya çıkan tabloyu, ayrı bir ülke, ayrı bir ulus havasını oyunbozan bir çocuk edasıyla ele alan yazarın, nasıl taklalar attığına tanık oldular.

E. Özkök, eğitilmiş bir tekel sözcüsü. Ama karşı-devrimin daha sıradan temsilcileri, saflarında yaşanan büyük moral çöküşü birebir yansıtmaktan kendilerini alamıyorlar. Şehit aileleri adı altında örgütlenen gruplar, sokaklarda madalyalarını yerlere fırlattılar, devlet tarafından verilen berat kağıtları ateşe verildi. "Bu devlete artık oğullarımızı asker vermeyeceğiz" diyorlardı. Bu sözler, bu manzara, çok ama çok şeyi açığa vuruyordu.

Kürt halkına ve emekçi sınıflara karşı yürütülmekte olan iç savaşta, o kadar büyük yalanlar söylendi ve bu yalanlar öylesine dokunulmaz tabular ve kutsallıklar altına saklandı ki, şimdi o örtü kalkınca karşı-devrim, "ruhuna şeytan girme" histerisine tutulmuş gibi. Madalyalar yerlerde paralanıyor, şehitlik-gazilik gibi kutsallıklar "meğer her şey boşmuş" lafının buldozer etkisi altında adeta tuzlabuz oluyor. İçi boş söylemler ve hançereler yırtan bir hamasetle şişirilen o kocaman "kutsiyet ve tabu" balonu, o herkesin ayağına takılan emekçilerin bir kısmının cidden ufkunu karartan balon, tek bir fiske darbesiyle patlayıverdi. Sermaye sınıfının iç savaşını yürütmek için dokunulmaz-tartışılmaz kıldığı bütün o söylemler, şimdi ölümcül bir yara almıştır.

E. Özkök gibi sınıfının eğitilmiş temsilcileri, halkların böyle zafer çılgınlıkları atmasına dayanamazlar. İsterler ki, ezilenler hep mağdurun diliyle konuşsun, boynunu büküp şefaahat beklesin, ama asla ve asla "koparıp aldım ve alacağım" demesin. Çünkü yüzyıl boyunca ezilen halklar, bir kez bu güveni kazandıklarında, bu sözler bir kez meydanlarda haykırıldığında, egemenlerin sonunun yakın olduğunu bilirler. Bu yüzden Özkök efendi, postuna elveda demeye hazırlanan bir sirk aslanı gibi, dış kal-

mamış ağzını açarak kükrüyor; "Onlar söke söke almadı, biz seve seve verdik." Tek başına bu söz bile, Kürt halkının bilinç ve ruh halinden duyulan korkuyu ele veriyor.

Korkan, önlem alır. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, ortaya çıkan tabloya karşı hemen önlem almaya girişti. Önce uzlaşma taraftarlarını "süreci sona erdiririm" diye tehdit etti. Tehdit işe yaradı. Karşı taraf Kürt halkının moral üstünlüğünü bastırma görevini üstlendiğini, bundan sonra benzer manzaranın yaşanmayacağını, zaten yaşananların da aslında beklenmeyen şeyler olduğunu açıkladı. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet tehditlerin işe yaradığını görünce, burjuvaziye özgü o küstahlığı tekrar ele aldı. Abdullah Gül, "efendi efendi gelsinler" demeye başladı. Hükümet, "gelecekseniz, sessiz sedasız gelin ve evlerinize gidin" diye açıklamalar yaptı. Ama arkasından eklemeyi ihmal etmediler "süreç devam edecek"

Son yaşanan olaylar gösterdi ki, tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin böyle bir manevraya yaşamsal derecede ihtiyaçları var. İş üstten ve ağırdan alıyor gibi yapmaları, Ulusal Kurtuluş Hareketini mümkün olduğunca geri noktalara itmek ve pazarlıkta elini güçlendirmek içindir.

Peki ya Kürt halkı? Kürt halkı bu uzlaşma çabalarında tarafların bayraklarında yazılı olanı değil, kendi özlemlerini okuyor. Özgürlük savaşının sona erdirilmesini değil, özgürlük hakkına giden yolu görüyor. Coşkusu ve sevinci buradan kaynaklanıyor.

Buradan şu sonuç çıkıyor ki, Kürt halkı, inişli-çıkışlı da olsa, geçici kesintilere de uğrasa özgürlük hakkına doğru devrim yürüyüşünü sürdürecektir. Artık hiçbir güç bu gerçeği değiştiremez. □

EKİM DEVRİMİ 21. YÜZYILDA DA PARLAMAYA DEVAM EDİYOR

20. yüzyılın başında dünya pazarlarında egemen olan emperyalistler, bu pazarları yeniden paylaşmak için dünya savaşına varan bir çatışma içine girdiler. Emperyalistler arasındaki bu savaşın sonunda, Komün'den sonraki ilk proletarya diktatörlüğü olan Ekim Devrimi, proleter devrimler çağını başlatarak zafere ulaştı.

1917 Ekim'inde (Kasım) Bolşevikleri iktidara getiren ne oldu? Bu sorunun cevabı, bugün bize yol göstermesi açısından önemli. 20. yüzyılın başında Rusya, devrimin en ileri olduğu ülke olarak öne çıkmıştı. Bugün de Türkiye ve Kürdistan aynı durumda. Rusya'da Bolşevikler uzun yıllara yayılan mücadelede sendikal çalışmadan iç savaşa dek çeşitli biçimleriyle, sürgünlerle, zindanlarla, açık çalışmadan yeraltı çalışmalarına dek büyük bir birikim sağladılar. Bu mücadele birikimi ve deneyimine dayanarak hem Rusya'da hem dünya ölçeğinde oportünizmin, reformizmin her biçimiyle sürdürdükleri ideolojik mücadeleleriyle uzun yıllar adım adım, dişleriyle tırnaklarıyla devrimci birikime sahip oldular. Bugün, Leninistler için de aynı şeyi söylemek gerekir. Yukarıdaki soru, bu nedenle bir kat daha önem kazanıyor. Bolşevikleri iktidara getiren neydi?

1917 Şubat Devrimi bir burjuva devrim olarak çarlığın sonunu getirse de, Rusya'da halkların en acil, yaşamsal sorunlarından hiçbirini çözmedi, çözemedi. Şubat'tan Ekim'e giden süreç Bolşevikleri iktidara taşıırken, Bolşeviklerin, halkların yaşamsal sorunlarına getirdikleri çözümleri de gösterdi. Elbetteki salt Bolşeviklerin değil, diğer partilerin de, yani burjuva ve küçük burjuva partilerin de bu sorunlar karşısındaki tutumunu açıkça gösterdi.

En acil ve önemli sorunlar nelerdi? Rusya'da Ekim Devrimi'nin çözdüğü sorunların başında emperyalist savaş ve ba-

riş sorunu vardır. Bunun yanında toprak sorunu, fabrikalar, yani özel mülkiyet sorunu ve ulusal sorun. Daha başka pek çok şey sayılabilir, ama en acil ve en temel sorunlar bunlardı.

Emperyalist savaşta büyük burjuvazinin bu savaştan çıkarları olduğu, savaşın taraflarından biri olarak savaşa girdikleri, savaşı destekledikleri biliniyordu. Şubat'tan sonra, yani Çarlık devrildikten sonra küçük burjuva hareketlerin de bu emperyalist paylaşım savaşını aynen sürdürmekten yana tutum aldıkları bütün kesimler nezdinde iyice açığa çıktı.

Şubat Devrimi'nin öne çıkardığı Sosyal-Devrimci Parti ordu komitesi içinde yer alıyordu. Burada, Çarlık generallerinden oluşan genelkurmay Bolşeviklerin "gizli planları"ni ihbar ederek "Rusya Ana"ya ve emperyalist mütteliklerine ne kadar sadık olduğunu gösterdi.

Sosyal-Devrimci Parti ve Menşeviklerin de içinde yer aldığı burjuva Geçici Hükümetin başbakanı Kerenski, asker giysileri içindeki toprak isteyen köylülere, "sizi şölene değil, ölüme çağırıyorum" diye seslendiğinde köylülerden biri şu cevabı veriyordu: "Eğer ölecek ve toprak sahibi olamayacaksam bu savaştan bana ne!" Bu kadar açık bir söylemden sonra binlerce Rus köylüsü cepheyi terk edip yayan yapıldak köylerine doğru yola koyuldu. Oysa köylülerin temsilcisi olan Sosyal-Devrimci Partililer, karargahlarda, siper-

lerdeki köylülerle kıyaslanamayacak bir yaşam sürüyorlardı.

Çarın generallerinin ve genelkurmayın otokrasiyi yeniden tesis etmek için tezgahladıkları karşı-devrimci Kornilov darbesinin bastırılması sırasında Bolşevik partinin kesin ve kararlı tutumu, örgütlü ve hızlı davranışı, bu karşı-devrimci darbenin bastırılmasında belirleyici olduğu gibi, Bolşeviklerin askerler ve köylüler arasında etkisini ve saygınlığını da artırdı.

Bolşevikler, orduda kararların çarın generalleri ve subayları tarafından alınmasına karşı çıkıyor, sovyetler biçiminde örgütlenmiş askerlerin söz ve karar sahibi olmaları gerektiğini savunuyor ve buna uygun davranıyorlardı.

Aynı zamanda Bolşevikler barış sorununu da diğer tüm partilerden farklı ele aldılar. Bir avuç kapitalistin kendi çıkarları için halkları birbirine boğazlatmalarına derhal son vermeyi, koşulsuz ateşkesi, cephelerde kardeşleşmeyi, herkesin, savaşan tarafların savaş öncesi sınırlara çekilmelerini ve barış görüşmelerinin başlamasını istiyorlardı.

Toprak sorununda o güne dek en çok konuşanlar Sosyal-Devrimcilerdi. Geçici burjuva hükümette yer alıp iktidara ortak olduklarında, bu kez köylülere dönüp, Kurucu Meclisi beklemelerini, bu sorunun yeni anayasa ve yasalar yapıldıktan sonra ele alınacağını söylediler. En acil ve yaşamsal sorunlarını çözeceği yerde, Sosyal-Devrimci Parti köylülere beklemeye, açlığın ve toprak sahiplerinin insafsız baskısına boyun eğmeye çağırıyordu.

Bolşevikler ise tam tersine, köylülere sovyetler içinde örgütlenmelerini, bu örgütler eliyle toprakların ve üzerindeki üretim araçlarının, tohumların, hayvanların zorlamına derhal başlamalarını söylüyor, köylülerin bu yönde gerçekleştirdikleri her eyleminde onları etkin olarak destekliyorlardı.

Bir halklar hapisanesi olan Rus-

ya'da çarlığın devrildiği Şubat Devrimi'nden sonra büyük burjuvazinin çarlıktan miras aldığı sömürgeler ve ilhaklar üzerinde egemenliği sürüyordu. Bununla da yetinmeyip yeni sömürgeler, egemenlik alanları ele geçirmek için savaşı sürdürüyorlardı. Sosyalist devrimcilerin ve Menşeviklerin oluşturduğu küçük burjuva hareketler, daha savaş başlar başlamaz II. Enternasyonal dönemleriyle birlikte sosyal-şoven bir çizgiye oturdular. "Vatan savunması" adına kendi burjuvalarının çıkarlarından, sömürgelerin ve ilhakların ezilmesinin, sömürülmesinin devamından yana tutum aldılar. Böylelikle, Beyaz Ruslar'ın "büyük, bölünmez, birleşik Rusya ana" şoven sloganını desteklediler.

Bolşevikler ulusal sorun konusunda da diğer tüm partilerden farklı bir tutum içindeydiler. Yine aynı kesinlik ve kararlılık içinde davranarak hiç koşulsuz ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından yana tavır aldılar.

Bolşevikleri iktidara taşıyan, sadece halkların yaşamsal sorunlarına getirdikleri çözüm önerileri değil, bunları nasıl gerçekleştirebilecekleri dair yol ve yöntemleri, örgütlenmeleri de somut olarak göstermeleri, gerçekleştirmeleri oldu.

1905 Devrimi sırasında işçi sınıfının kendi pratik ihtiyaçlarından doğan Sovyetler, Ekim Devrimi öncesinde işçi sınıfı

içinde geniş bir örgütlenmeyi sağlamıştı. Bunun yanında yeteri kadar geniş olmasa da köylü sovyetleri ve asker sovyetleri de örgütlenmeye başlamıştı. Geniş kitleler, sovyet tipi örgütlenmenin ne kadar demokratik bir işleyişe sahip olduğunu ve kendi ihtiyaçlarına nasıl cevap verdiğini bizzat kendi deneyimlerinden görmüş, öğrenmişlerdi.

Şubat Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne kadar geçen süreçte işçiler, askerler ve köylüler, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin önlerine koyduğu Kurucu Meclis, parlamento (Duma) gibi burjuva devlet organları hakkında kendi deneyimlerine dayanarak olumlu denebilecek hiçbir görüşe sahip değillerdi. Tam tersine 1905'ten beri Çarlık Duma'larından edindikleri deneyimleri, onlara, bu kurumların ne kadar içi boş olduğunu, hiçbir sorunu çözme yeteneğine sahip olmadığını öğretmişti.

Geniş kitleler kendi deneyimleriyle sovyetlerin ekonomik ve politik gücü birleştirdiğini, hükümet yönetiminden orduya kadar, yargıya ve öteki bürokratik mekanizmalara kadar yaşamın her alanında denetime ve gereken müdahalelerin hızla yapılabilmesine olanak vardığını öğrenmişlerdi. Üstelik burjuva kurumlardaki temsilciler (seçilmişler) gibi 4-5 yılda bir

değil, ihtiyaç duydukları her an kendi temsilcilerini seçebildikleri ve yine ihtiyaç duyduklarında derhal değiştirebildikleri bir işleyişe sahipti. Bu örgütlenme hem en geniş kitlelerin örgütlenmesine, hem en geniş demokratik yapılanmaya sahipti ve bütün özellikleriyle hem mücadeleyi sürdürmelerine hem iktidar organı olarak iktidar olmalarına uygundu.

Burada parlamento, ancak burjuva sınıf için bir anlam ifade edebilirdi. Çünkü burjuvazi zaten ekonomik iktidarı elinde tuttuğu için, onun ihtiyacı politik iktidardı. Oysa proletaryanın ihtiyacı hem ekonomik gücü hem de politik gücü ele alabileceği bir mekanizmaydı. Burjuvazi 1789'dan beri sarayın karşısına parlamento koyuyordu. Proletarya buna aldanmadan, burjuvazinin kurucu meclisinin, dumasının karşısına sovyetleri koydu. Sovyetler sınıflar mücadelesinde bugün kadar yaratılan en geniş, en kitlesel ve en demokratik örgütlenmeydi. Ve proletarya, ancak böyle bir örgütlenmeyle ekonomik ve politik iktidarı ele geçirebilir, buna dayanarak eski devlet makinesini havaya uçurup, yerine kendi devletini kurabilirdi.

Bugün de proletarya kendi mücadelesini zafere taşımak, kendi kurtuluşunu gerçekleştirebilmek için Ekim Devrimi'ni yeniden ve yeniden incelemeli, ondan öğrenerek yolunu açmayı bilmelidir. □

KENT AŞ İŞÇİLERİ EYLEMİ SONLANDIRDI

1 Mayıs'tan itibaren direnişte olan Kent AŞ. işçileri direnişlerini 187. günde sonlandırdılar. 16 Eylül'de İzmir'den Ankara'ya Ölüm Yürüyüşü başlatan işçiler, 32 günlük yolun sonunda Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda eylemliliklerine büyük bir kararlılıkla devam ediyorlardı. Genel-İş'in bütün çabalarına rağmen CHP'den alınmak istenen randevu talebi karşılıksız kalınca, işçi ve sendika arasındaki iplerin kopma noktasına geldiğini daha önce yayıнымızda belirtmiştik. İşçilerin daha farklı eylemliliklere girişmek istemesine rağmen sendikanın buna engel olmasının altında ne yattığını son süreçte yaşanan gelişmelerle birlikte anlamış olduk.

Eylemin ilk gününden bu yana Kent AŞ. işçilerini CHP'nin kazandığı bir belediyenin işten çıkarmasına rağmen, CHP'ye yönelik herhangi bir eylem, eleştiri yapılmaması, sendikanın nasıl bir politika izlediğini göstermiştir. Sınıf sendikacılığı yaptığını sürekli belirten Genel-İş, burada işçi sınıfının kazanımlarını hiçe sayarak, kendi çıkarlarını düşünerek hareket etmiş ve işçi sınıfını yarı yolda bırakmıştır. Şimdi diyecekler ki

bunu neden söylüyorsunuz: 1) Sendika yönetimi kendi ağzıyla "Bu 90.000 üyenin çoğu CHP üyesidir" diyerek 300 işçi yüzünden 90.000 üyesini tehlikeye atamayacağını söyledi. 2) İşçilerin CHP'ye yönelik yapacağı hiçbir eylemde kendilerini desteklemeyeceğini, yine sendikanın kendisi belirtmiştir. 3) Elinde geleni yaptığını söyleyen; ama Genel-İş'e bağlı üyelerinin üretimden gelen gücünü hiçbir şekilde kullanmayan ve öncül işçileri bu eylemi farklı bir yöne çekmek istediklerini söyleyen gene sendikadır... Bu maddeleri çoğaltabiliriz.

Sonuç olarak Kent AŞ. işçileri kendi kararlılıklarını son güne kadar devam ettirdiler. Fakat sendikanın işçileri yalnızlaştırma, CHP'yle aradaki köprüleri sürekli güçlendirme çabalarından ötürü işçiler, 187 gün devam eden direnişini sonlandırdılar. Bu direniş, işçi sınıfının artık sendikal hareketin prangalarını parçalamak zorunda olduğunu, sendikal hareketin işçi sınıfının kararlılığını, enerjisini, coşkusunu kendi çıkarları uğruna nasıl harcadığını da göstermiştir. İşçi sınıfı sendikalizme rağmen iktidara ulaşacaktır. □

KENT AŞ EYLEM GÜNÇESİ

25 Ekim Pazar

Abdi İpekçi Parkı'nda eylemin 8. günü...

Sabah erken saatlerde uyanan işçiler Abdi İpekçi Parkı'nda geçirdikleri en neşeli sabahı yaşadılar. 3-7 nöbeti tutan işçi arkadaşın parktan geçen darbukacı bir kişiyi tutup uyuyan arkadaşları müzik eşliğinde uyardırması geceyi çadırda geçirenleri neşelendirdi. Neşeli sabahı çaylarını içip simitlerini yiyerek devam ettiren işçiler sosyal tesislerden gelen grupla yer değiştirerek kahvaltıya gittiler.

Sendikanın çabalarına rağmen somut olarak ileri bir adımın atılmaması işçilerin sabırlarının tükenmesine neden oluyor. Bu durum işçilerin psikolojik olarak yıpranmasına da yol açıyor. Uzun zamandan beri kendi evlerinden ve işlerinden ayrı olan işçiler, sendikadan somut bir adım atmasını istiyorlar. İşlerinden atıldıktan sonra İş-Kur'un verdiği işsizlik maaşıyla geçimini sağlayan işçiler, bu durumun sona ermesi halinde işlerine geri dönebilirler ne yapacaklarını kara kara düşünmeye başladılar. Onun için işçiler, zaferden başka hiçbir şeyi düşünmek istemiyorlar.

İşçiler öğle yemeğini yedikten sonra sohbetlerine devam ederken, hiç beklemedikleri bir saldırıyla karşılaştılar. Kızılay tarafından gelen yaklaşık 500 kişilik faşist bir grup işçilere saldırdı. Bu grubu bilinçli bir şekilde Abdi İpekçi Parkı'na yönlendiren polislerdi. İşçilerin bulunduğu yere yaklaşırken slogan atan grup, fotoğraf sergisini dağıttı. 2 işçiyi hafif bir şekilde yaraladı. İşçilere saldıran, yalnızca sivil faşistler değildi. Polisler de bu saldırıda büyük bir rol oynadılar. Bu saldırı görünürde Kent AŞ işçilerine yapılırken, aslında işçi sınıfının geneline yönelik bir saldırıydı. Sınıf mücadelesinin gelişmesiyle beraber bu tür faşist saldırılar son dönemlerde arttı. Bununla beraber üniversitelerdeki faşistlerin öğrencilere olan saldırıları da aynı yoğunlukla artış gösterdi. Gelişen sınıf hareketini bu şekilde bastırmak isteyen devlet, bu tür saldırılara her zaman ihtiyaç duymuştur.

Saldırıdan sonra sendika, işçilerin can güvenliği olmadığından dolayı geceleri çadırlarda kalmanın tehlikeli olduğunu ileri sürerek, işçilerin geceleri sosyal tesislerde kalmalarını istedi. Bu konuda işçiler arasında bir fikir ayrılığı yaşandı. İşçiler ve sendika arasında yaşanan kısa bir değerlendirmeden sonra sosyal tesislerde kalmaya karşı çıkan işçiler de ikna oldu. Bu saldırı, sabırları tükenmekte olan işçilerin daha fazla gerilmelerine sebep oldu. Bütün gün saldırı ve gelişen süreç üzerine

uzun uzun konuşuldu. Neşeli başlayan gün gergin bitti.

26 Ekim 2009 Pazartesi

Abdi İpekçi Parkı'nda 9. Gün...

Pazar günü maruz kaldıkları faşist saldırı, işçileri olumsuz etkiledi. Kendi aralarında ortak bir karar almaya başlayan işçiler, bu saldırı sonrası yine fikir ayrılıkları yaşamaya başladılar. Bu saldırı, işçilerin oluşmaya başlayan birliğini de baltalamış oldu. İşçiler arasında fikir ayrılıklarını doğuran unsur, saldırının hangi nedenden dolayı yapılmış olduğudur. Pazartesi sabahı işçiler güne bir moral bozukluğuyla başladılar. Fakat Abdi İpekçi Parkı'na geldiklerinden beri ilk kez televizyonlara çıktıklarından ötürü buruk bir sevinç yaşadılar. İşçiler kendi aralarında yaptıkları sohbetlerde Abdi İpekçi Parkı'nda kalmanın artık hiçbir anlamı olmadığını ve bu eylem biçiminin hiçbir şekilde sonuç getirmeyeceğine dair ortak bir karara vardılar ve bunu sendikayla değerlendirip hareket etmeleri gerektiğini dile getirdiler. Pazartesi günü yaşanan gelişmeler, Pazar gününün yarattığı moral bozukluğunu aynı şekilde devam ettirdi.

Pazar günü saldırıdan sonra demokratik kitle örgütleri, işçilere destek vermek için basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması bittikten sonra gelen kitleyle sohbet eden işçilerin moral ve motivasyonu biraz düzeldi. Bazı arkadaşlar saldırıdan sonra geceleyin çadırlarda kalmanın can güvenliğinin olmamasından dolayı doğan düşüncelerini dayatırken, bazı arkadaşlar da çadırların bir kararlılık işareti olduğunu belirttiler. Sendika işçileri sosyal tesislerde kalmasını doğru olduğu düşüncesini tekrarlarlarken işçiler, Pazar gecesi gibi, Pazartesi gecesi de sosyal tesislerde konakladılar.

27 Ekim Salı

Pazar günü işçilere yapılan saldırıdan sonra işçiler arasındaki soğukluk daha fazla görülmeye başlandı. Saldırıdan sonra Abdi İpekçi Parkı'nda gece konaklamayan işçilerin bir kısmı, sendikanın saldırıyı bahane ederek eylemi ve direnişi pasifleştirmek istediğini söylediler.

Sağ görüşlü işçiler ise eylemin gittikçe sağ sol çatışmasına gittiğini iddia ettiler, ki işçilere yapılan faşist saldırıya maruz kalmalarına rağmen, bunun alt yapısını hazırlayanların devrimci öğrenci grupları olduğu söylentisi ortalıkta yayılmaya başladı. Diğer bir söylenti ise yürüyüşün ilk gününden beri işçilerle her şeyi paylaşan yoldaşımızın zaferi işareti yaptıktan sonra bu saldırının olduğu söylentisi idi, ki yoldaşımızın saldırı sırasında eylem alanında olmamasına rağmen, böyle bir söylentinin hangi amaçla yayıldığı daha iyi anlaşılıyor. Fakat bu karalama ve itham politikası, işçilerin yoldaşımıza karşı olan güvenini olumsuz yönde etkilemedi. Aksine işçi arkadaşlar yoldaşımızın bu süreçte çok fazla emeği olduğunu, bu söylentilerin işçilerle kurulan ilişkileri yıpratma amaçlı olduğunu söylediler.

Salı günü saat 11.00'de Genel-İş yönetimi ve diğer kitle örgütleri işçiler yapılan saldırıyı kınamak için bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına KESK, Türk İş ve birçok demokratik kitle örgütü destek verdi. Basın açıklaması bittikten sonra işçiler eylemlerine devam ettiler. İşçilerin genel konusu yapılan saldırıdan sonra Abdi İpekçi Parkı'nda kalmanın ne kadar doğru olduğuydu. Çünkü saldırıdan sonra işçiler geceleri artık çadırlarda kalmamaya başlamışlardı. Bu durumun işçileri daha farklı eyleme teşvik edeceğini hisseden sendika, 2 gün aradan sonra geceleyin çadırlarda kalmanın bir sorun teşkil etmeyeceğini söyledi. Bundan dolayı 2 günlük aradan sonra işçilerin bir bölümü çadırda kalmaya devam ettiler. Havanın çok soğuk olmasına rağmen işçiler ve onları destek amaçlı ziyarete gelen kitle örgütleri arasındaki sıcak sohbet sabaha karşı saat 03.00 kadar sürdü. Bazı arkadaşlarda hiç uyumadı. İşçiler bu gecenin Abdi İpekçi Parkı'nda son geceleri olduğunu bilmeden sıcak sohbetlerini sabaha kadar sürdürdüler.

28 Ekim Çarşamba

Bir önceki geceyi sabaha kadar sohbet ederek geçiren işçiler, diğer arkadaşlarını da uyandırıp çaylarını demlediler. Sosyal tesislerden gelen arkadaşlar, diğer arkadaşların yerini aldı. Öğle yemeğine kadar işçiler kendi aralarında sohbet ederek zamanlarını geçirdiler. Bir önceki günün kitle yoğunluğu bugün yok denecek kadar azdı. Gittikçe pasifize edildiklerini hissetmeye başlayan işçiler, ikinci şantiye sürecini yaşamak istemediklerini ve bu durumu da kaldıramayacaklarını sendika yöneticilerine dile getirerek, artık ne olacaksa olsun mantığıyla hareket etmeye başladılar. İleri işçi arkadaşlar da anlatmak istedikleri her konunun yanış anla-

şıldığını söyleyerek, gittikçe edilgen bir duruma düştüler. Bu duruş işçilerin diğer işçilere de bir mesajdı. Fakat bu mesajı anlayan olmadı ve işçiler kurmak istedikleri birliği, kendi aralarında bir türlü kurmayı başaramadılar. Yaptıkları tespitler ne kadar doğru olsa da, işçiler bu düşüncelerini pratik içinde yapamadılar. Öğle yemeği yenildi Genel İş 5 Nolu Şube başkanı işçilerle bir değerlendirme konuşması yaptı. Bu sürecin uzun süreceğini söyleyen sendika yetkilisinin amacı, işçinin ruh halini öğrenmekti aslında. Yoksa sendikanın süreci uzatma gibi bir talebi yok ki, tam tersi bu direniş bitsin de ben de rahatlayayım mantığı hakimdi.

Sendika işçilere eğer hava soğuk olursa geceyi sosyal tesislerde geçirmeyi önerdi. Zaten buna dünden razı olan bazı işçiler, bunu hemen kabul etti ve gittikçe sendika, köylü kurnazlığını işçiler üzerinde kullanmaya başladı. Bir düşünceyi ortaya atıyor ve kaçıyordu. Böyle olurken de alınacak kararda herhangi bir sorumluluğu olmuyordu. Bu da farklı düşüncede olan işçilerin ortak amaçtan korunmasını sağlarken, işçilerin de birbirleriyle olan kısa sohbetini de engelliyordu. Saat 17.00'ye doğru işçiler sosyal tesislere gidip dinlenmeye koyuldular. Tabii içlerinde biriken kin, öfke ve çelişkilerle beraber...

29 Ekim Perşembe

Saldırıdan sonra gittikçe gevşeyen süreç, Perşembe gününde de devam etti. İşçilerin moral bozukluğu, sürecin getirdiği psikolojik yorgunluk, gittikçe işçilerin sağlıksız düşünmesine neden oldu. Artık direnişin, yenilen yemeğin ne olduğunu düşünmeye kadar geriletiğini, ne kadar süreceğini ve nasıl sonuçlanacağını yaşayarak göreceğiz. Fakat bir gerçek var o da sendikanın adım adım işçilerden uzaklaşma isteğinin artması oldu. Bunu sendikanın üst yöneticilerinin işçilere karşı yaptıkları tutumu gösteriyor.

Perşembe günü çok sessiz ve sakin bir şekilde geçti, işçiler öğle yemeğini ve sonra da saat beşe kadar zamanı nasıl geçireceklerini düşünmeye başladılar. Ortam o kadar gevşetildi ki, en ileri işçi bile belirsizliğin kurbanı oldu. İşçiler saat beş olmadan sosyal tesislere gidip dinlendiler. Erken gitmelerinin nedeni ise havanın soğuk olması idi.

30 Ekim Cuma

Saat 09.00'a doğru sosyal tesislerden ayrılan işçiler, Abdi İpekçi Parkı'na 09.30 civarında ulaştılar. Bugün işçilerin kafasını meşgul eden konu, "şehit ailelerinin" yapacağı miting. Çünkü bu miting Abdi İpekçi parkında olacaktı. İşçiler ikinci bir saldırıya maruz kalmamaları için, Abdi İpekçi Parkı'na Cumartesi günü gelinmemesi gerektiği üzerinde anlaşıldı. İşçiler günlerini, gelen öğrenci ve demokratik kitle ile sohbet ederek geçirmeye çalıştılar. Havanın soğuk olması işçileri çok olumsuz etkiledi. Üşüyen işçiler, içlerini ısıtmak için bol bol çay içtiler. Akşam saatlerinde yarın yapılacak miting yüzünden işçiler çadırları topladılar. Bütün malzemeleri parktan çıkardılar.

31 Ekim Cumartesi

Cuma günü alınan karardan sonra işçiler bugün Abdi İpekçi Parkı'na gitmediler. Şehit ailelerinin yapacağı eylemde herhangi bir taşkınlık ve provokasyona karşın, direnişe bugün sosyal tesislerde kalarak ara verdiler. Bundan yararlanan bazı işçi arkadaşlar Ankara'da gezilecek yerleri gezme fırsatı da bulmuş oldular.

Tanıştıkları gençlerle buluşup sohbet eden işçiler, günlerini verimli geçirme telaşındaydılar. Bir kaç işçi arkadaş da hasta tutsaklar için yapılan 2 günlük açlık grevine destek amaçlı Yüksel Caddesi'nde açlık grevi yapanları ziyaret etti. Bu ziyaret bu ziyaret açlık grevi yapanları çok sevindirdi.

Bazı arkadaşlar zamanlarını sosyal olarak verimli geçirmeye çalışırken, diğer arkadaşlar da sosyal tesislerde kalıp dinlenmeyi tercih ettiler. Akşam yemeği saati geldiğinde herkes tekrar sosyal tesislerde toplandı.

1 Kasım Pazar

Cumartesi günü yapılan eylemde polisle göstericiler arasında çıkan arbede, sendikanın eylem günü olası bir kargaşa öngörüsünü doğru çı-

kardı. İşçiler Pazar günü sosyal tesislerde kahvaltılarını yaptıktan sonra Abdi İpekçi parkının yolunu tutular. Sendika, işçilerin bu saatten sonra parka gitmenin anlamsız olduğunu söyledi. Direnişin gittikçe amacından çıktığını da söyledi. Buna rağmen işçiler parka gittiler.

Hava hem çok soğuktu hem de yağmurluydu. Parka gelen işçiler ısınmak için yerlerinde hareket etmek zorunda kaldılar. Genel İş mali sekreterinin orada olması işçileri şaşırttı. Biraz sohbet etikten sonra Fahrettin, sendikanın uzun bir zamandan beri çıkarmak istediği baklayı ağzından çıkardı. İşçilere sendikanın düşüncesinin yasal süreci beklemekten yana olduğunu belirtti. Bu işçilerin tepkisini bir hayli çekti. Bazı arkadaşlar açlık grevlerinin 2. gününde olan arkadaşları ziyaret ettiler. Bugün dünden çok daha fazla kalabalık ve toplu olarak gidildi. İşçiler beraberinde çay alıp grevdeki devrimcilere yanlarında olduklarını göstermiş oldular. Ziyaret ettikten sonra işçiler parkın yolunu tutarlarken parkta bir sürpriz onları bekliyordu. Diğer işçiler parkı terk edip tesislere gitmişlerdi. Bunda Genel İş mali sekreterinin sabahki konuşması etkili oldu.

Sosyal tesislerde işçiler ile Genel İş örgütlenme sorumlusu Remzi Çalışkan da artık bu sürecin sonuna geldiğini, dolaylı olarak gösterdi. Sendikanın elinden geleni yaptığını da söyleyen Çalışkan sözlerini bitirirken Pazartesi günü işçiler ve sendika arasında yapılacak değerlendirme toplantısından sonra nasıl bir yol ve yöntem izleneceğinin kararlaştırılması konusunda mutabık oldular. Toplantıdan sonra işçilerin gözlerindeki öfke yüzlerindeki hayal kırıklığı durumu anlatmaya yetiyordu. İşçiler yarınki toplantıda nasıl bir tutum takınılması üzerine durdular. Ve CHP'yi kamuoyunda teşhir ederek eylemlerin yapılması gerektiğini de belirttiler. Fakat bunu nasıl yapacakları üzerinde herhangi bir sonuca varamadılar. Pazar günü de bu tartışmalarla sona erdi.

2 Kasım Pazartesi

Pazartesi günü kahvaltılarını yaptıktan sonra işçiler parka gittiler. Abdi İpekçi Parkı'na neden gittiklerini kendi kendilerine sormaya başladılar. Artık bu saatten sonra yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söyleyen işçiler de vardı. Tabii bu düşüncede olan işçiler sendikaya yakın olanlardı. İşçiler öğlen yemeğini yedikten sonra toplantı saatini beklemeğe başladılar. Toplantı saati gelince işçiler sosyal tesislere gittiler. Saat 16:30'da başlayan toplantı, akşam 21:00'a kadar devam etti. Genel İş başkanı Erol Ekici, sendikanın elinden geleni yaptığını, Ankara yürüyüşünde işçilerin bütün ihtiyaçlarını karşıladığını (yeme içme barınma) söyledi. Ekici, yapacaklarını yaptıklarını ve bu aşamadan sonra ellerinden artık birşey gelmediğini de ekledi. İşçilerin sordukları sorulara kaçamak cevap vermesi ise dikkat çekiciydi. Genel İş sendikası CHP'ye karşı hiçbir eylem yapamayacağını da söyledi ve bu aşamadan sonra işçileri yalnız bırakacak bir politika izlemeye çalıştı. İşçilere yol parasını bile hazırlayan sendika, bu işi kendince uzun zamandan beri bitirmişti. Fakat bunu söyleyecek zamanı kolluyordu.

Toplantı sırasında Genel İş başkanı Erol Ekici'nin Mücadele Birliği'ne karşı tutumu da düşündürücüydü. Eylemin başından beri işçilerle birlikte olan biz, sendika yöneticilerini rahatsız ediyorduk. Ankara sürecinde yoldaşımızı istemediklerini kaç defa dile getirdiler. Fakat işçi arkadaşlarla kurduğumuz sıcak dostluklar sayesinde, sendika bizi günah keçisi durumuna düşürmek istemesine rağmen istediğini elde edemedi. Süreci bitiren toplantıda Erol Ekici ise çaresizlikten ve bizlerin de konuşacağını bilmediğinden kaynaklı, kendini ve sendikayı aklama pozisyonuna girdi ve işçilere karşı kullandığı üslup bir başkana yakışmayacak şekildeydi. Kent AŞ. işçilerin bu direnişi, artık Türkiye'deki sendikal hareketin sistem içinde nasıl görev aldığını da göstermiş oldu. İşçi sınıfının kendisine olan güveninin bürokrasi ile nasıl bitirildiğini bu direnişte gördük. Sonuç olarak sistem içinde genel iş kendi konumuna zarar verecek bir politika yapmaktan kaçındı ve işçileri yarı yolda bırakıp yalnızlaşmalarına neden oldu. Bu da kendi aralarında birlik olmayan işçilerin direnişi bitirmesine vesile oldu.□

İZMİR, KENT AŞ İŞÇİLERİNİN YANINDA! TAKSİM'DE SINIF DAYANIŞMASI ÇAĞRISI YANKILANDI

Taşeronlaştırma saldırısı nedeniyle işten çıkarılan Kent AŞ işçileri 1 Mayıs'ta çalıştıkları şantiyeyi aileleri ile birlikte işgal ederek başlattıkları eylemlerinin 140. gününde İzmir'den Ankara'ya 32 gün süren Ölüm Yürüyüşünü düzen-

lemişlerdi. 32 günlük yürüyüş sonrasında Abdi İpekçi Parkı'nda çadır kurarak eylemlerine devam eden Kent AŞ işçileri eylemlerinin 181. gününde faşist Alperen Ocakları üyesi 400- 500 kişilik bir grubun saldırısına uğradı.

25 Ekim'de "açılım karşıtı" bir gösteri düzenleyen faşist Alperen Ocakları üyeleri eylemlerini bitirdikten sonra tekrar polisler eşliğinde Abdi İpekçi Parkına doğru yürüyüşe geçti. Orada tekbir sesleri ve Kürt halkına küfürler yağdırarak işçilere saldırmaya başladılar. İşçilerle sivil faşistlerin arasına girerek durumu yatıştırmaya çalışıyormuş gibi görünen çevik kuvvet faşistlerden taraf olduğunu, kimi işçileri darp ederek bir kez daha göstermiştir. İzmir'de de işçilere ve Kürt halkına karşı yapılmış bu saldırıyı protesto etmek için, Partizan, Mücadele Birliği Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Alınteri ve Ezilenlerin Sosyalist Platformu'nun örgütlemiş olduğu bir basın açıklaması düzenlendi.

27 Ekim Salı günü saat 17.00'de düzenlenen basın açıklamasında "Kent AŞ İşçileri Yalnız Değildir, Kahrolsun Faşist Saldırıları" pankartı açıldı. Kent AŞ işçileri Yalnız Değildir", "Kent AŞ İşçisi Direnişin Simgesi", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği Birlikte Mücadelesi", " Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarının atıldığı eylemde okunan metinde işçilere yapılan saldırı anlatıldıktan sonra şunlara değinildi. "İşçilere yapılan bu faşist saldırının altında yatan asıl neden, son dönemlerde egemen sınıfın içinde bulunduğu ekonomik-siyasi bunalımın yarattığı kriz ve de emekçi Türk ve Kürt halklarının yükselen mücadelesidir. Egemen sınıf, emekçi halkların yürüteceği birlikte mücadelenin kendisini yok oluşturma doğru sürükleyeceğini bilerek böyle bir birlikteliğin önüne geçmeye çalışıyor. Bu mücadeleyi engellemek, Türk ve Kürt işçi emekçilerinin birliğini-kardeşliğini parçalamak için, egemen sınıfın temsilcileri, burjuva medya aracılığıyla yeniden linç çağrıları yapmaya başladı. Ama bu linç çağrıları ne Türk işçi emekçilerinin ne de ezilen Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini engelleyebilir.

Daha önceleri de bu tür linç girişimlerinin önünü açan egemen sınıfa, emekçi halkların cevabı kesin ve net olmuştur. Bu tür faşist saldırılar işçi sınıfı ve ezilen halkların daha da bilinçlenmesini ve ortak mücadeleyi örmenin zorunluluğunu beraberinde getirmiştir. Ve şu anda egemen sınıf tarafından yoğunlaştırılan linç saldırıları, emekçi Türk ve Kürt halklarının ortak düşmanları olan egemen sınıfa karşı mücadelelerini yükselterek aşılabacaktır.

Bizlerin de buradan Kürt ve Türk işçi emekçi halklarına ve saldırıya uğrayan tüm işçi- emekçiler nezdinde Kent AŞ işçilerine çağrımız; halkların arasına ayrılık tohumları ekmeye, ezilen halkları birbirine düşürmeye çalışan egemen sınıfa karşı tek bir vücut olarak karşı karşı durmalarıdır" denildi. Ve eylem tekrar sloganlarla bitirildi. Eyleme şantiyede devam eden Kent AŞ işçileri de basın açıklamasına katılım sağladı. □

Kapitalist sistemin yeni evredeki çöküşü dahada hızlanarak devam ediyor. Bu çöküşü durdurmak en azında yavaşlatmak için işçi ve emekçilere saldırıyor. Saldırıları her alanda devam ediyor. İşten çıkarmalar, ücretsiz izne çıkarmalar vb. alanlarda. Tabii işçi sınıfı da bu saldırılara karşı eylemlerini yükselterek cevap veriyor.

Bu cevaplardan biri de Karşıyaka Belediyesi'nde yaşanıyor. 1 Mayıs günü çalışma hakkı feshedilen Kent AŞ işçileri direnişe başladılar, 140 gün belediye önünde direndiler. Bir sonuç alamayınca Ankara'ya yürümeye karar verdiler. Uzun ve engellerle dolu 600 kilometreyi aşarak Ankara'ya ulaşmayı başardılar. Direnişlerine Abdi İpekçi Parkı'nda çadır kurarak devam ediyorlar.

Sistemi rahatsız eden bu direnişi, bitirmek için her yola baş ege-menler. En son polis, faşistleri işçilere saldırtarak direnişçi işçileri yıldırma denerdiler, olmadı. İşçiler daha önceki saldırıları püskürttükleri gibi bu faşist saldırıyı da püskürtmeyi başararak eylemlerine devam ediyorlar.

Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak bu faşist saldırıyı işçi ve emekçilere teşhir etmek ve Kent AŞ işçilerinin yalnız olmadıklarını göstermek için bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasında Kent AŞ eyleminin 7 aylık süreci anlatılarak, yaşanan faşist saldırıya dönük şöyle denildi. "Zorlu doğa koşullarına, jandarmaya ve polise karşı mücadele eden işçiler, tüm engelleri aşarak Ankara'ya vardılar. Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan işçiler, burada çadır kurarak mücadeleye devam ettiler. Bu sefer de işçiler BBP'li itlere karşı durmak zorunda kaldılar. Faşistler, sivil polisler eşliğinde tek-bir sesleriyle işlerine dönmek için mücadele eden işçilere saldırmak istediler.

İşçiler sınıf kardeşlerimiz,

Artık bu gidişe bir dur demeli, bir son vermeliyiz. Bunun için güçlerimizi birleştirmeli, birleşik devrim için mücadeleyi yükseltmeliyiz. Sadece kendimizi düşünmemeli, kırıntılarla yetinmemeliyiz. Ulusal sınıfsal ayrıcalıklara son vermek için, çürümüş kokuşmuş kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne göndermeliyiz.

İşçiler sınıf kardeşlerimiz artık ayağa kalkmalı, işçi sınıfının iktidarını kurmak için mücadeleyi yükseltmeliyiz. Ancak o zaman geleceğimizi güven altına alabilir özgür ve mutlu yaşayabiliriz. Unutmayalım, İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir". Eylem, "Kent AŞ İşçisi Yalnız Değildir!", "İşçilere Kalkan Elleri Kıraçağız!", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın!", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!", "Dünya Emeginin Olacak!" sloganlarıyla sonlandırılırken, basın açıklaması cep telefonu ile canlı olarak Ankara'daki Kent AŞ işçilerine dinletildi.

DİK'li Bir İşçi

6 KASIM'A GİRERKEN

İZMİR'DE GÖZALTI TERÖRÜ

Burjuvazi ezilen sınıflara saldırılarını durdurmuyor. Öğrenci gençliğin bilinçlenmesi için panel düzenleyen Devrimci Öğrenci Birliği, polis baskısıyla karşılaştı.

Panelin yapılacağı Ayışığı Sanat Merkezi'ne sivil polisler iki kere gelerek, yapılacak etkinliğin içeriğini, kimin düzenlediğini vs. sorarak ve tüm gün Ayışığı Sanat Merkezi'nin çevresinde gezerken baskı yaptılar. Daha sonra panelin duyurusunu asan 3 DÖB'lü yoldaşımız "çevreyi kirletmek" gerekçesiyle polis tarafından alıkonularak, Kantar Karakolu'na götürüldü. 16.30 sıralarında alıkonulan yoldaşlarımıza, keyfi işlem uygulandı. Yoldaşlarımızın imzadan imtina etmesi ve bunu yazmaması üzerine polisler işlemleri yapabilecekleri ve yoldaşlarımızı bırakabilecekleri halde yoldaşlarımızın orada kalmasına neden oldular.

Daha sonra yoldaşlarımızın kararlı tavrı sonucu 1,5 saat sonra serbest bırakıldılar. Ayrıca ellerine 140 liralık idari para cezası tutanağını verdiler.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak şunu iyi biliyoruz ki doğru yolda olduğumuzu, dostun alkışlarından çok düşmanın dış gıcırdatmalarından anlarız. Vamos Bien!!! Biz kazanacağız.

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği

DÖB 6 KASIM YAZILAMALARI

6 Kasım çalışmalarına ara vermeden devam eden DÖB, Mimar Sinan Üniversitesi çevresine ve Beyazıt'ta yazılımlar yaptı. "6 Kasım'da Beyazıt Meydanına", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Faşizme Karşı Kitlesele Devrimci Şiddet", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılımları yapıldı. Ayrıca bir çok noktaya da DÖB imzası atıldı.

Bunun yanı sıra 3 Kasım sabahı Beyazıt'a üzerinde çeşitli sloganların ve 6 Kasımdaki eyleme çağrının yer aldığı kuşlamalar yapıldı. İstanbul Üniversitesi iktisat bölümü ek binasında ise "DÖB Size Sesleniyor" başlıklı bildiri dağıtıldı.

Öğrenci gençlik hareketi açısından hızlı bir sürece giriliyor,

bu süreci karşılayacak talep ve araçlarla mücadeleyi yükseltmeliyiz. 6 Kasım'da Devrim ve Sosyalizm şiarını yükseltmek için, saat 12:00'de Beyazıt Meydanına, DÖB bayrağı altına!

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

FAŞİZME KARŞI KİTLESEL DEVRİMCİ ŞİDDET!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

DÖB

(Devrimci Öğrenci Birliği)

6 KASIM ÇALIŞMALARINDAN

6 Kasım yaklaşırken DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği) de çalışmalarına hız verdi. DÖB olarak 2 Kasım günü Mimar Sinan Üniversitesi'nde, stant açtık. Yemekhaneye "Bilimsel-Özerk Demokratik Üniversite!- DÖB" pankartı astık.

Ayrıca kampüsün bir çok noktasına "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" ve "Kapitalizm Soygun ve Sömürü Demektir, Parasız Bilimsel Ana dilde eğitim sosyalizmde- DÖB" imzalı afişler asıldı. Bunun yanı sıra 6 Kasım Cuma günü Beyazıt Meydanında, saat 12:00 yapılacak olan eylemin çağrı metni dağıtıldı. Genç Yoldaş dergisinin 49. sayısının da dağıtıldığı stantta, öğrenci gençliğe "6 Kasım'da Devrim" şiarı ile alanlara çıkma çağrısı yapıldı. Ayrıca Mimar Sinan Üniversitesi'nin diğer kampüslerinin önünde de DÖB kuşlamaları yapıldı. Devrimci taleplerin ve sloganların öğrenci gençliğe ulaşması için DÖB çalışmalarına aralıksız devam ediyor.

Öğrenci gençlik 6 Kasım'ları Devrimci mücadeleyi yükselten günler haline getirmek istiyorsa, aşağıdaki talepleri savunmalı ve gerçekleşmesi için mücadele etmelidir.

ÖZERK DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE!

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

DÖB

(Devrimci Öğrenci Birliği)

6 KASIM'DA MEYDANLARDA!

Devrimci Öğrenci Birliği 6 Kasım'ı Denizlerden aldığı kavga bayrağını yükseklerde dalgalandırarak ve sadece dar öğrenci sorunları konu alarak değil; öğrencilerin de kurtuluşunun içinde olduğu tüm

kapalist sistemi hedef alan bir eylem gerçekleştirdi.

DÖB'ün eylemi saat 12.00'da Beyazıt otobüs duraklarından sloganlarla Beyazıt Meydanı'na yürünmesiyle başladı. Beyazıt Meydanı'na yürüyüş sırasında DÖB kuşları yapıldı.

Meydana geliniğinde "İşçi Sınıfı, Halklar ve Tutsaklar Özgürleşmeden Öğrenci Gençlik Özgürleşemez" DÖB imzalı pankart açıldı. Eylem boyunca "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Akademik Özgürlük Devrimle Kazanılacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "İki Üç Daha Fazla Vietnam Ernesto'ya Bin Selam", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" sloganları atıldı. Deniz ve Che'nin resimleri ise eylemimizin biçimiyle özünün nasıl uyumlu olduğunu gösteriyordu. DÖB'ün eylemine Devrimci İşçi Komiteleri de Lenin'in "Hükümet öğrenci gençliğe karşı asker yollarken, ilgisizce seyreden bir işçi sosyalist adına layık değildir. Öğrenciler işçilerin yardımına geldiler, İşçiler de öğrencilerin yardımına gelmelidir." sözünün yazılı olduğu bir pankartla katılarak destek verdiler.

6 Kasım eylemimiz Emeğe Ezgi Müzik grubunun Beyazıt Marşı'nı okumasıyla devam etti. Liseli DÖB'den bir arkadaşımız Nazım'ın Zafere Dair şiirini okudu. Ardından DÖB'ün 6 Kasım metni okundu. Eylemimiz Çav Bella marşının okunması ardından atılan sloganlarla bitirildi.

Devrimci Öğrenci Birliğinin 6 Kasım Beyazıt eyleminde okuduğu metin:

Bugün 6 Kasım. 12 Eylül faşizminin, üniversitelerde devrimin sesini soluğunu kesmek için YÖK'ü kurduğu gün. Ama bugün, sadece bunu ifade etmiyor. Bugün aynı zamanda, öğrenci gençliğin faşizme karşı verdiği cesur kavgaların da günüdür. Sosyalizm bayrağının yükseldiği ve devrim sloganının, öğrenci gençliğin dilinde olduğu gündür. Yaşasın DEVRİM! Yaşasın KOMÜNİZM!

28 yıl önce kurulan YÖK, faşist devletin üniversitelerdeki kurumudur. YÖK'ün varlık sebebi açıktır: Devrimin ve devrimci mücadelenin yok edilmesi, bitirilmesi... Fakat ne 12 Eylül faşist darbesi bu topraklarda devrim mücadelesini bitirebilmiştir, ne de YÖK, üniversitelerde devrimci mücadeleyi engelleyebilmiştir. Emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatılma süreci, bizzat YÖK eliyle sürdürüldü. Üniversitelerde binlerce öğrenci soruşturmalara uğrayıp, okullarından uzaklaştırıldı. Öğrenci gençliğin üniversitelerdeki her türlü

demokratik, devrimci etkinliği engellenmeye çalışıldı. Ama tüm bunlara rağmen YÖK ve faşist devletin koruduğu sistem büyük bir buhran yaşıyor ve dünya kapitalizmi önlenemez bir şekilde çürüyor, yıkılıyor.

Türkiye tekelleri kapitalizmi de uzun bir süredir, krizle sarsılmaktadır. Kapitalizm emekçilere ve giderek toplumun büyük çoğunluğuna devamlı saldırarak; işçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin, küçük esnafın, işçi-emekçi ve öğrenci gençliğin yaşam alanlarını daraltmaktadır. Kendi yaşamını, ancak işçi ve emekçilerin yaşamını yok ederek sürdüren kapitalizm, daha fazla varlığını sürdüremiyor ve büyük bir çöküş yaşıyor. Bu çöküşü; sokaklarda aç ve yoksul gezen milyonlarca işsizden görebiliriz. Kepenk kapatan esnafın, yoksulun yoksulu emekçilerden görebiliriz. İşsizlik kıskacındaki gençlik ise bir başka yan.

Tüm bu yıkım ve çöküşe karşı sokaklarda devrim mücadelesi yükseliyor.

Son dönemde üniversitelerde artan faşist saldırılar bunun kanıtıdır. Her devrimci sürece ilk katılan kesim olan öğrenci gençlik, böylesi bir dönemde saldırılara uğrayarak sindirilmeye, baskı altına alınmaya çalışılmaktadır. Ama tüm bu saldırılar boşuna! Öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi engellenemez. Ve devrimci öğrenci gençlik tüm bu faşist saldırılara, kitlesel devrimci şiddet uygulayarak cevap vermelidir. Faşizme ve faşist saldırılara karşı verilecek mücadelenin yolu budur.

Bizler Denizlerin yoldaşlarıyız. Denizlerin davası, davamızdır. Devrimci Öğrenci Birliği, işçi sınıfının iktidar kavgasının yanındadır. DÖB, işçi sınıfı, ezilen halklar ve devrimci tutsaklar özgürleşmeden, öğrenci gençliğin özgür olamayacağını düşünüyor. Denizlerin yoldaşları, bugün devrimi temsil ediyor. Öğrenci gençliği işçi sınıfının, yoksul Kürt halkının yanında iktidar kavgasına çağırıyor.

Sokaklarda yükselen bu sese kulak verin!

İşçi sınıfının iktidar kavgasının sesidir o!

Ezilen ve sömürülen Kürt halkının sesidir!

Geleceği yok edilen gençliğin, geleceği kendi ellerine almak için verdiği kavganın sesidir!

Devrimci tutsakların her türlü baskıya karşı verdikleri mücadelenin ve devrime bağlılıklarının sesidir o!

Bu ses Afrika'daki aç çocuğun çılgınlığını duyuyor ve çılgınlığı oluyor!

Bu ses Filistin'in taş generallerine, militanlarına soluk oluyor ve onlarla büyüyor.

Bu sese kulak verin! Bu ses DEVRİMİN sesidir.

Devrimci Öğrenci Birliği, öğrenci gençliğe Denizlerin, Che'nin yolunu DEVRİMİ gösteriyor.

DÖB

(DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)

DÖB ANKARA'DA YÖK'Ü PROTESTO ETTİ

12 Eylül faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün kuruluş yıldönümü, Ankara'da da protestolarla karşılandı. Sakarya Meydanı'ndan Yüksel Caddesi'ne yürüyen kitle, burada bir basın açıklaması ve peşinden sinevizyon gösterimi yaptı. "Eşit, parasız, anadilde eğitim" şiarıyla toplanan siyasetler halaylar ve marşlarla eylemlerini sonlandırdı.

Bu kitlenin eylemini bitirmesiyle Yüksel Caddesi'ne gelen DÖB'lü öğrenciler, "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" pankartını açtı. Halka seslenen DÖB'lü öğrenciler, öğrenci gençliğin tüm sorunlarının çözümü için işçi sınıfının ve yoksul Kürt halkının yanında iktidar kavgasına çağırıldı. "Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Dünya Emeğin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganlarını atan DÖB'lü öğrenciler, basın açıklamasını sonlandırdı. □

İSTANBUL'DA 6 KASIM YÖK PROTESTOLARI

6 Kasım... 12 Eylül faşizminin kurumlarının üniversite ayağı olan YÖK, ülkenin dört bir bucağında protesto edilmeye devam ediyor.

Bu yıl da İstanbul'da 6 Kasım protestolarının adresi Beyazıt

Meydanı ve İstanbul Üniversitesi idi. Saat 12.00'de otobüs duraklarından "İşçi Sınıfı, Halklar ve Tutsaklar Özgürleşmeden Öğrenci Gençlik Özgürleşemez" pankartı açarak meydana gelen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), öğrenci gençliğin özgürleşmesinin sosyalizmle gerçekleşeceğini söyledi. Bu esnada İstanbul Üniversitesi kapısı önünde Eğitim Sen adına bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 30 öğretim üyesinin katıldığı basın açıklamasında YÖK'ün "asistan kıyımı ve piyasalaştırma politikaları" protesto edildi. Eğitim Sen 6 Nolu şubenin eyleminin bitmesini bekleyen DÖB, şiir ve marşlarla eylemini tamamladı.

Bu esnada İstanbul Üniversitesi'nden sudan gerekçelerle atılan öğrenciler "Demokrasi Nöbeti"nde idiler. 16 gündür İstanbul Üniversitesi önünde çadır kuran öğrenciler, 54 kişiye 14 yıl 9 ay uzaklaştırma cezası verilmesini protesto eden açıklama yaptılar.

Hemen ardından yine otobüs duraklarından gelen "YÖK Karşıtı Öğrenciler", Kürtçe yazılı "Yökê Rake Zanîngêhê Rızgar Bike" pankartı ile kampüs kapısına doğru sloganlarla yürüdüler. Burada kampüsten pankartı ile gelen "Soruşturmalara ve Cezalara Son! Eşit Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim, YÖK'e Hayır" öğrencilerle birleşen kitle, basın açıklaması yapmak üzere yeniden Meydana indiler. Eylemde, basın açıklaması da pankart gibi iki ayrı dilde idi. Basın açıklaması "parasız eğitim, demokratik üniversite ve anadilde eğitim ve Kürt halkının diğer haklarının verilmesi" talebiyle son buldu. Eylemde sık sık 'Beyazıt Goristan Jibo Faşistan', 'Eşit Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim', 'Yaşasın Halkların Kardeşliği' ve 'Ceylan Namırın' sloganları atıldı. Liseli Öğrenciler de alanda, eylemde idiler ve bir basın metni de onlar okudular.

Beyazıt Meydanı'ndaki bir diğer eylem, Üniversite Öğrencileri imzasıyla Meydan'a gelen öğrencilerce yapıldı. "Üniversiteler AKP'ye Teslim Olmayacak" pankartı ile Beyazıt Tramvay Durağından Beyazıt Meydanı'na yürüyerek başladılar eylemlerine. Meydan'da basın açıklaması yapan öğrencilere, Liseli Öğrenciler de destek verdi. Eylem basın açıklamalarının ardından tiyatro gösterimi ve müzik dinletileriyle sürdü. Sanatçı İlkay Akkaya da eyleme destek verdi.

Beyazıt Meydanı'ndaki son eylem ise Genç-Sen'in düzenlediği basın açıklaması oldu. □

MERSİN'DE 6 KASIM

1980 faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün yıldönümü ülkenin dört bir yanında eylemlerle karşılandı. Bizler de Mersin Devrimci Öğrenci Birliği olarak 6 Kasım'a günler öncesinden hazırlandık.

2 KASIM PAZARTESİ

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği olarak Kampüs içerisinde afiş çalışması yaptık. Devrimci Öğrenci Birliği imzalı "Kapitalizm Sömürü ve Soygun Demektir. Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Sosyalizmde" yazılı afişlerimizi öğrencilerin yoğun olduğu bölgelerde, yemekhane girişlerine, kafelerin olduğu bölgelere, fakültelerin giriş kapılarına ve yol güzergâhlarına yaptık. Afiş çalışmamız öğrencilerin yoğun ilgisiyle karşılandı.

Mersin Üniversitesi öğrenci örgütlerinden oluşan Devrimci Öğrenci Birliği'nin de içinde yer aldığı Mersin Üniversitesi YÖK Karşıtı Birlik kuruldu. YÖK Karşıtı Birlik tarafından hazırlanan bildiri yemekhanelerinde, fakültelerde ve öğrencilerin yoğun olduğu bölgelerde dağıtıldı. Bildiride 5 Kasım'da yapılacak olan yürüyüş ve basın açıklamasının duyurusunun yanı sıra YÖK'ün üniversiteler üzerindeki baskısından ve son dönemdeki öğrencilere yapılan baskılara yer verildi.

3 KASIM SALI

Mersin Üniversitesi içerisinde saat: 11.30 sularında, öğrencilerin yoğun olduğu ve yemekhanenin bulunduğu bölge olan çarşıda DÖB standı açtık. Bayrağımızı masaya astık. Dergilerimiz, şiir kitaplarımız, Deniz ve Che posterleri olan standımız, öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı. Standımızın yanı sıra çarşı giriş-çıkışlarına DÖB afişlerimizi astık.

"Devrimci Öğrenci Birliği Size Sesleniyor" diye başlayan bildirimizi okuyarak sesli ajitasyon yaptık: "...Son nefesinde olan bu sistem, işçi ve emekçi halk yığınları tarafından yok edileceği günün korkusuyla krizden çıkış yollarını arıyor. Ve bunu bütün yaşama uygulayarak her geçen gün yoksulluğu ve açlığı bizlere dayatıyor. Bu krizden çıkmak için işçi ve emekçi halkların bütün yaşamsal ihtiyaçlarına getirilen zamlardan biz, üniversite öğrencileri de har(a)çlara gelen zamlarla payımıza düşeni aldık... Bu yoksulluğun, sefaletin kaynağı kapitalizmdir. Onu ortadan kaldırmadığımız müddetçe, daha da yoksullaşacağız. Yok sayılacağız!... Kapitalizmin bir parçası olan, YÖK gibi kurumlardan kurtulmanın tek yolu, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine destek vermekle mümkündür. Bu yüzden diyoruz ki 'Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz.' Parasız, bilimsel- akademik, anadilde eğitim, ücretsiz eğitim, ücretsiz ulaşım, ücretsiz sağlık hakkımız ancak Sosyalizmle mümkündür. Sizleri emeğin ve özgürlüğün dünyası için mücadeleye, yarına ve geleceğe kavuşmak için; Denizlerin yolunda Devrimci Öğrenci Birliği saflarına çağırıyoruz!" Şiirler okuduk. Bildirilerimizi her yerde dağıttık.

4 KASIM ÇARŞAMBA

Devrimci Öğrenci Birliği olarak yine aynı yerimizde standımızı açarak DÖB imzalı bildirimimizi sesli ajitasyon ve şiirlerle dağıttık. Kampüs içerisinde Fakültelerin olduğu yerlere, yemekhane önlerine ve giriş çıkışlara DÖB afişlerini yaptık.

5 KASIM PERŞEMBE

Devrimci Öğrenci Birliği'nin de içinde bulunduğu Mersin Üniversitesi YÖK Karşıtı Birlik olarak yürüyüş için saat 12:15'te İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi önünde toplandı. DÖB afişlerinden yaptığımız dövizlerimiz ve DÖB yazılı Deniz bayrağımızı açarak yürüyüş saatine kadar şiirlerle, marşlarla tüm üniversiteye sesimizi duyurduk. 12.30'da başlayan yürüyüş sloganlarla fakülteler ve yemekhane önünden devam ederek Rektörlük binasının olduğu Cumhuriyet Meydanı'nda son buldu. Meydan'a geldiğimizde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada "12 Eylül darbesinden 28 yıl sonra üniversitemiz, hala bu darbenin ürünü olan YÖK tarafından yönetilmektedir. YÖK kuruluşundan bugüne üniversiteleri sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmaya çalışmaktadır. Söz konusu yeniden yapılandırma girişimleri son dönemde, Dünya Bankası tarafından dikte edilen eğitim reformu projeleri ve bir Avrupa yüksek öğretim alanı yaratmayı amaçlayan Bologna süreci çerçevesinde yürütülmektedir. Uygulanan politikalar; eğitimi ve bilimi metalaştırmakta üniversiteleri şirketleştirmekte, üniversite bünyesindeki ilişkileri vahşi rekabet üzerine inşa etmek, üniversite emekçilerinin iş güvencesini yok etmekte, üniversiteyi geniş halk kesimlerinin değil egemenlere hizmet eden kurumlar haline getirmektedir" denildi. Basın açıklamasının ardından marşlar ve çekilen halaylarla eylem sonlandırıldı.

YÖK'ün kuruluş yıl dönümü olan bugün de Rektörlük binasının olduğu Cumhuriyet Meydanı'nda Eğitim Sen'in basın açıklaması vardı. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak destek verdik. Basın açıklamasının öncesinde Eğitim Sen üyelerinin üniversite içerisine alınmayarak eylem engellenmeye çalışıldığı açıklandı. Yapılan açıklamada "YÖK'ün kuruluşu ile birlikte vakıf üniversiteleri adı altında paralı üniversiteler kurulmuş kamu üniversiteleri ise öğrencilerden alınan har(a)çlarla adım adım paralı hale getirilmiştir. Bir yandan ırkçı-gerici düşüncelerin gençlik üzerinde yaygınlaştırılması için hâkim düzenin aktarım kayışı haline gelerek bir üniversite modelinin inşasında önderliğe soyunan bu kurul diğer yandan da geride kalan 28 yıllık süreçte sermayenin istekleri doğrultusunda yeniden yapılanma, paralılaştırma ve piyasalaştırma uygulamalarının da öncülüğünü üstlenmiştir. Yaşanan değişim üniversiteyi toplumdan koparmakta, sermayeye ve siyasal iktidarlara daha da yaklaştırmaktadır" denildi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

6 KASIM CUMA

YÖK'ün kuruluş yıl dönümü olan bugün de Rektörlük binasının olduğu Cumhuriyet Meydanı'nda Eğitim Sen'in basın açıklaması vardı. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak destek verdik. Basın açıklamasının öncesinde Eğitim Sen üyelerinin üniversite içerisine alınmayarak eylem engellenmeye çalışıldığı açıklandı. Yapılan açıklamada "YÖK'ün kuruluşu ile birlikte vakıf üniversiteleri adı altında paralı üniversiteler kurulmuş kamu üniversiteleri ise öğrencilerden alınan har(a)çlarla adım adım paralı hale getirilmiştir. Bir yandan ırkçı-gerici düşüncelerin gençlik üzerinde yaygınlaştırılması için hâkim düzenin aktarım kayışı haline gelerek bir üniversite modelinin inşasında önderliğe soyunan bu kurul diğer yandan da geride kalan 28 yıllık süreçte sermayenin istekleri doğrultusunda yeniden yapılanma, paralılaştırma ve piyasalaştırma uygulamalarının da öncülüğünü üstlenmiştir. Yaşanan değişim üniversiteyi toplumdan koparmakta, sermayeye ve siyasal iktidarlara daha da yaklaştırmaktadır" denildi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği

DEĞİŞİKLİK:

YAYINEVİMİZİN TELEFON VE FAKS NUMARALARI DEĞİŞMİŞTİR.
YENİ NUMARAMIZ AŞAĞIDAKİ GİBİDİR

TEL-FAX : 0 212 533 32 57

E-POSTA: info@mucadelebirligi.com, mucadelebirligi@hotmail.com

EKİM DEVRİMİ 92. YILINDA

4 KASIM 2009 TÜYAP KİTAP FUARI

HAKSIZLIKLAR ÖRÜNDE EĞİLMİYİNİZ
ÇÜNKÜ HAKSIZLIKLA BERABER
ŞEREFİNİZİ DE KAYBEDERSİNİZ.
Hz. ALİ

PSAKD
AŞEHİR CEMEVİ

DÜNYA
EMEĞİN
OLACAK

MÜCADELE
BİRLİĞİ

8 Kasım 2009
Kadıköy

GERÇEK ÖZGÜRLÜKLER
SOSYALİZMLE KAZANILACAK
MÜCADELE BİRLİĞİ

GERÇEK ÖZGÜRLÜKLER
KAZANILACAK
MÜCADELE BİRLİĞİ PLT.